

Το 1842 έτος

Εγινετο η αγορά δια των επου-
μενων δρόμων της Κεραυρίας

AT

TO THE HONORABLE THE SECRETARY OF THE

NAVY DEPARTMENT WASHINGTON D.C.

TO THE SECRETARY

OF THE NAVY DEPARTMENT

1891-92

IN VOLUME

OF THE SECRETARY OF THE NAVY

(1891-92)

1891

ΤΑ

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΕΚΛΟΓΗΣ ΤΟΥ ΙΕΡΟΔΙΔΑΣΚΑΛΟΥ

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ ΙΕΡΟΜΟΝΑΧΟΥ ΤΥΠΑΛΛΟΥ

ΤΟΥ ΘΕΟΛΟΓΟΥ

ΕΙΣ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΗΝ ΚΕΦΑΛΛΗΝΙΑΣ.

Κατὰ τὸ 1842.

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ,

ΕΚ ΤΗΣ ΤΥΠΟΓΡΑΦΙΑΣ Π. ΜΑΝΤΣΑΡΑΚΗ.

(Ὁδὸς Ἑρμοῦ ἄνω τῆς Καπνικαρέας.)

1843.

AT

TO THE HONORABLE THE SECRETARY OF THE

NAVY DEPARTMENT WASHINGTON D.C.

TO THE SECRETARY

OF THE NAVY DEPARTMENT

1891-92

IN ANSWER

TO THE SECRETARY OF THE

NAVY DEPARTMENT

1891

ΤΑ

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΕΚΛΟΓΗΣ ΤΟΥ ΙΕΡΟΔΙΔΑΣΚΑΛΟΥ

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ ΙΕΡΟΜΟΝΑΧΟΥ ΤΥΠΑΛΔΟΥ ΤΟΥ ΘΕΟΛΟΓΟΥ

ΕΙΣ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΗΝ ΚΕΦΑΛΛΗΝΙΑΣ.

Μετὰ δεκαοκτάμηνον διαπόντιον ἐξορίαν, εἰς τὴν ὁποίαν κατεδικάσθη ὑπὲρ τοῦ δεσποτισμοῦ, φαιδρὸς ἐπανεκάμψεν ὁ ἱερομόναχος Κωνσταντῖνος Τυπάλδος ὁ Θεολόγος ἐν μέσῳ τῶν πιστῶν λαῶν τῆς Ἑπτανήσου. Νικητὴν εἰσελάσαντα ἐφ' ἄρματος ἡθικῆς, ὑπεδέχθησαν τοῦτον σέβας καὶ ἀγάπη, τὰ ὁποῖα καὶ τὸν συνώδευσαν κατὰ τὴν ἐκ Κεφαλληνίας ἀποδημίαν του. Παρασκευαζομένου τοῦ ὁμολογητοῦ ἵνα ἀκολουθήσῃ τὴν ὁδοποιρίαν του, δάκτυλος Θεοῦ ὠδήγησεν αὐτὸν καὶ πάλιν εἰς Κέρκυραν, ὅπου πολλοὶ τῶν ἀγαθῶν Κερκυραίων ἱερωμένων καὶ Λαϊκῶν κατέπεισαν τὸν πρόην αὐτῶν διδάσκαλον καὶ κατὰ δεκαετίαν ὅλην ἱεροκήρυκα ἵνα μείνῃ ἐπίτινα χρόνον εἰς τὴν πόλιν αὐτῶν.

Τότε ἐμνήσθη ὁ Θεὸς τῆς Ἐκκλησίας τῶν Κεφαλληνῶν, καὶ πέμψας τὸν Ἄγγελον αὐτοῦ ἐκάλεσεν εἰς ἀπολογίαὺν τὸν ποιμένα τῶν λογικῶν ἐκείνων προβάτων· πέμψας δὲ καὶ ἄλλον ἄγγελον ἐμήνυσεν εἰς τοὺς πιστοὺς ἵνα ἐκλέξωσιν ἐπίσκοπον τῶν ψυχῶν αὐτῶν. Περιῆλθεν ὁ ἄγγελος τὰς πόλεις καὶ κώμας, τὰ χρυσᾶ δώματα καὶ τὰς πτωχὰς οἰκίας, τὰ ὄρη καὶ τὰ πλοῖα· ἐλάλησεν εἰς τὴν καρδίαν τῶν πιστῶν προσευχομένων καὶ οἱ λόγοι αὐτοῦ μυστήριον δὲν ἦσαν. Ἐγερθέντες ὁ λαὸς καὶ ὁ Κλῆρος, ἐξεφώνησαν «Θελομεν Ἀρχιερέα Κωνσταντῖνον τὸν Θεολόγον»· ὁ δὲ Ἄγγελος ἀνέπτυε. Καὶ οἱ μὲν φιλόχριστοι ἡτοιμάσθησαν εἰς τὸν ἀγῶνα διὰ τῆς καρτερίας καὶ ἀγιότητος, οἱ δὲ μισοχριστοὶ διὰ τῆς βίας καὶ δουλείτης, καὶ ὁ παράδεισος ἐθεώρει τὴν πάλιν.

Ἡ Ἐκκλησία τῶν Ἑπτανήσιων ὠκοδόμηται ἐπὶ τῆς πέτρας καὶ διετήρησεν ἀδιάρρηκτον τὸν θεοῦφαντον χιτῶνα τῆς παρθενίας της. Ἡ Χριστιανικὴ ἀγάπη ἡδέως πνέει εἰς τοὺς κόλπους της, καὶ ἡ ζέσις τῶν τέκνων της ἐξισοῦται μὲ μόνην τὴν ζέσιν τῶν ἀρχαίων χριστιανῶν. Αἱ κατὰ καιρὸν ἐπιβουλαὶ καὶ οἱ διωγμοὶ ἐξήσκησαν τὴν φρόνησιν τοῦ ὄψεως, καὶ τὸ ἀπορφανισθὲν λοιπὸν λογικὸν ποιμνιον τῆς ἐν Κεφαλληνίᾳ ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας τοῦ Θεανθρώπου Σωτῆρος ἐφρόντισε νὰ παραλάβῃ ἄγρυπνον φύλακα καὶ ποιμένα. Διατοῦτο, ἅμα ἀπέθανε καὶ ἐτάφη ὁ Ἀρχιεπίσκοπος, λόγος ἐγένετο περὶ ἐκλογῆς διαδόχου, καὶ πάντων οἱ ὀφθαλμοὶ προσηλώθησαν εἰς τὸν συμπατριώτην καὶ παιδιόθεν γινώριμον αὐτοῖς ἱερομόναχον Κωνσταντῖνον τὸν Τυπάλδον, παροικοῦντα τότε ἐν Κερκύρᾳ. Αὐθόρμητος ὁ τε Κλῆρος καὶ ὁ λαὸς περιήγαγον τὸ ὄνομα αὐτοῦ ὡς ἀξίου τοῦ Θρόνου τῶν Γερασίων καὶ Νικοδήμων, τῶν Παϊσίων καὶ Τιμοθέων, τῶν Ἀβραμίων καὶ Ἰωαννικίων, οὐδὲ περιέμεινον τὴν συγκατάθεσιν τοῦ ἀνδρὸς, ἀλλὰ, θεωρήσαντες αὐτὸν δέσμιον τῆς Ἐκκλησίας καὶ Πατρίδος, ὠρμήθησαν ἐξ ἱερῶν αἰσθημάτων εἰς τὸ νὰ ψηφίσωσιν αὐτὸν κανονικὸν Μητροπολίτην Κεφαλληνίας. Ἡ πείρα τοῦ παρελθόντος, ἡ ἐνεστώσα κατάστασις τῆς Ἐκκλησίας καὶ ἡ εἰς πάντας ἐνεργοῦσα ἱερότης τοῦ ἀντικειμένου ὕψωσαν τὸν ἱερὸν Κλῆρον καὶ τὸν εὐσεβῆ λαὸν εἰς τοσοῦτον ἐνθουσιασμόν ὑπὲρ τοῦ ἱερέως Τυπάλδου, ὥστε ἀνενεώθησαν αἱ θαυμασταὶ σκηναὶ Ἀλεξανδρείας καὶ Βυζαντίου. Στεβρότης εἰς τὴν ἀπόφασιν, σύμπνοια εἰς τὸν σκοπὸν, νομιμότης, μάλιστα ἀγιότης τῶν μέσων, ἰδοὺ μ' ὁποῖχ τινα ἐβλάδιζον εἰς τὴν

ἐκλογὴν τοῦ ὑποψήφου· καὶ τῷντι πᾶν ἄλλο ἀπέβαινε κακότηες μὲν καὶ ἄνομον ἀπέναντι τοῦ Εὐαγγελίου καὶ τῶν Κανόνων, ἀνίσχυρον δὲ ἀπέναντι τῆς ἀπολύτου Κυβερνήσεως, ἀνάξιον δὲ τοῦ προτεινομένου. Τὰ μικρὰ πάθη μεταξὺ πολίτου καὶ πολίτου κατηνάσθησαν, δόντα χώραν εἰς γενναῖα καὶ ὑψηλὰ φρονήματα περὶ τοῦ μόνου συμφέροντος τῆς Πίστεως καὶ Πατρίδος· ἐχθροὶ ἐφιλιώθησαν καὶ πάντες ὁμοθυμαδὸν καὶ ὁμοφώνως ἐζήτουν ποιμενάρχην τὸν Ἐξόριστον τῶν Στροφάδων.

Ἡ λεγομένη ὑψηλὴ Ἀστυνομία δὲν ἐθεώρει μὲ ὅμμα ἀδιάφορον τὰ γινόμενα, τὸ μὲν, διότι τοιοιτοτρόπως ἡ Ἐκκλησία ἤθελεν ἀποκατασταθῇ ἐλευθέρᾳ καὶ ἱεροπρεπῆς, τὸ δὲ, διότι ἐματαιοῦντο οἱ κόποι καὶ αἱ ἐλπίδες τῆς τοῦ νὰ φέρῃ αὐτὴν εἰς ἡν μελετᾷ θέσιν. Διὰ νὰ φθάσῃ εἰς τὰ δύο ταῦτα, πρῶτον μὲν ἐπαρουσίασεν ὑπόψηφον λαϊκόν τινα νεανίαν, ὀνόματι Νικόλαον Λούζην, τὸ ἐπάγγελμα δικηγόρον, υἱὸν τοῦ Βουλευτοῦ Γερασίου Λούζη, καὶ ἐκδοτὸν ὅλον εἰς τὰ τοῦ κόσμου. Τούτου ἡ νεότης καὶ τὰ λοιπὰ ἀδόξενα ἦσαν τὸ ἐχέγγυον τῆς μελλούσης καταστάσεως τῆς Ἐκκλησίας, ἀλλὰ δὲν ἐπέτρεπον τοιαύτας ἐλπίδας ὁ τε Κλῆρος καὶ ὁ λαός. Ἱερεῖς ἐνάρετοι γέροντες καὶ σεβάσμιοι ἐφριζαν εἰς τοιαύτην τόλμην, ὁ δὲ τόπος ἠγανάκτησε· καὶ μολαταῦτα τὸ ὑπόψηφον τοῦ νεανίσκου ἠκολούθει. Δεύτερον δὲ, ὤθησεν εἰς τὸ αὐτὸ στάδιον ὡς ὑπόψηφον ἱερέα τινὰ λεγόμενον Κοντομίχαλον, ἵνα, ἀποτυχόντος τοῦ πρώτου, εἰσαχθῇ οὗτος εἰς τὴν μάδραν. Ἀλλ' ἐὰν ἠδύνατο νὰ δώσῃ εἰς αὐτὸν τὸ ὑπόψηφον, δὲν ἠδύνατο νὰ δώσῃ ἐπίσης καὶ τὰ κατάλληλα προσόντα, τὰ ὅποια, πλὴν τῆς μεγαλητέρας ἡλικίας, ἔλιπον εἰς τοῦτον ὡς καὶ εἰς ἐκεῖνον, μάλιστα δὲ ἐπεβάρυνον τὸν ἱερατικὸν αὐτοῦ χαρακτῆρα· ἄλλως, μὰ τὴν ἀλήθειαν, δὲν ἦτο δυνατὸν νὰ ὑπάρξῃ ὑπόψηφος τῆς Ἀστυνομίας, καὶ μαρτυροῦσι ταῦτα ἀνδρῶν μυριάδες. Πρὸς ἐπιτυχίαν τῆς ἐκλογῆς τούτου, καὶ ἀποτυχίαν τῆς τοῦ Τυπάλδου, μετεχειρίσθη ἡ Κυβέρνησις πᾶν ὅ,τι εἶχεν εἰς τὴν ἐξουσίαν της, τρόπους γλυκεῖς, ἀπάτην, βίαν καὶ χρήματα· πλὴν εἰς μίαν ἐκοπίαζεν. Ἐν τοσούτῳ ἔγγραφοι καὶ προφορικαὶ προσκλήσεις ἐστέλλοντο καθεκάστην εἰς Κέρκυραν πρὸς τὸν ἱερομόναχον Τυπάλδον ἀπὸ μέρους ἱερέων καὶ λαϊκῶν, προτρέπουσαι αὐτὸν ἵνα μεταβῇ εἰς Κεφαλληνίαν καὶ συγκατανεύσῃ εἰς τὸ νὰ πηδαλιουχῇ τὴν Ἐκκλησίαν.

Ἐν τούτοις ἱερεὺς τις Γεράσιμος ὄνομα καὶ πρᾶγμα Καλὸς ἐξῆλθε φέρων ἀναφορὰν δι' ἧς ἐπροτείνετο ὡς ὑπόψηφος ὁ Τυπάλδος. Χρεῖαν δὲν εἶχε νὰ παρακαλέσῃ τοὺς ἱερεῖς νὰ τὴν υπογράψωσι, διότι ἔδραμον οὗτοι πρόθυμοι εἰς ὑπογραφὴν, καὶ εἰς ὀλίγον χρόνον διάστημα ἐπληρώθη ὁ νόμιμος ἀριθμὸς αὐτῶν, ὁ δυνάμενων νὰ προτείνωσιν ὑπόψηφον. Εἰς ταῦτα, καὶ τοὶ νόμιμα, ἡ Ἀστυνομία ἐταράχθη καὶ ἀποστείλασα συνέλαβεν αὐτὸν, ἀφείλεν ἀπ' αὐτοῦ τὴν ἀναφορὰν, ἤρξατο ἀνακρίσεως κατ' αὐτοῦ, καὶ εἰς ἀνάκρισιν καθυπέβαλε καὶ τὸν Δρα. Ἀνδρέαν Κατσαίτην, σχεδιάσαντα τὴν ἀναφορὰν. Καὶ οὗτοι μὲν ἀπῆντησαν ἐννόμως τὰ δέοντα εἰς τὴν Ἀρχὴν, αὕτη δὲ, ἀπολύσασα αὐτοὺς, ἀφοῦ ἠρεύνει τὴν ἀναφορὰν δι' ἑν νυχθήμερον, ἀπέδωκεν αὐτὴν μὴ κρίναςα εὐλογον νὰ παρατείνῃ τότε τὴν βίαν.

Τούτων οὕτως ἐχόντων, ἔφθασεν ἐκ Κερκύρας ὁ προσκληθεὶς, καὶ ὁ θρησκευτικὸς καὶ πατριωτικὸς ἐνθουσιασμὸς ἐχορυφοῦτο. Ἡ Ἀστυνομία ἀπέσυρεν ἀμέσως τὸν λαϊκὸν αὐτῆς ὑπόψηφον Λούζην, θέλουσα οὕτω νὰ συγκεντρώσῃ ὅλας τὰς δυνάμεις της πρὸς ἐπιτυχίαν τῆς ἐκλογῆς τοῦ ἐτέρου. Συγχρόνως δὲ ὠρέγετο τῆς Ἐπισκοπῆς καὶ ὁ ἱερομόναχος Παΐσιος Κόμης Μεταξᾶς· πλὴν πολὺ διέφερον ἡ ἀρχὴ καὶ τὸ τέλος τῶν τριῶν τούτων· διότι τὸν μὲν Κοντομίχαλον ἐκίνουν τὸ φίλαρχον καὶ φιλόκοσμον, τὸν δὲ Μεταξᾶν τὸ φίλαυτον, τὸν δὲ Τυπάλδον ἡνάγκαζον τὸ φιλόπατρι καὶ φιλόθρησκον. Ἐντεῦθεν φωνὴ ἐξεληοῦσα παρὰ τοῦ δημοσίου πνεύματος ἐκάλει τὸν μὲν πρῶτον ὑπόψηφον τοῦ Γοβέρνου, τὸν δὲ τρίτον ὑπόψηφον τῆς Πατρίδος.

Εἶναι ἀλήθεια, καὶ ἀλήθεια ἐναργὲς καὶ πασίγνωστος, ὅτι εἰς τὴν Ἑπτάνησον κόμματα πολιτικὰ δὲν ὑπάρχουσιν, οὐδὲ δυνατὸν νὰ ὑπάρξωσι· τοιαύτη ἡ φύσις τῶν Ἰονίων πραγμάτων. Εἰς τὴν Ἑπτάνησον δὲν ὑπάρχουσιν εἰμὴ Ἀγγλοὶ καὶ Ἑπτανήσιοι, καὶ ἐκάστη τῶν δύο τούτων δυνάμεων, μὲ τὰ οἰκεία καὶ χαρακτηρίζοντα αὐτὴν μέσα, σπεύδει εἰς ἐπίτευξιν τοῦ σκοπομένου. Ὁ Κοντομίχαλος γαυριᾷ ὑπὸ τὴν σκέπην τῆς Κυβερνήσεως ὁ Μεταξᾶς πέποιθεν εἰς τοὺς ἐν Ἀθήναις Διπλωματικούς, παρ' ὧν καὶ συστατικὰ γράμματα ἔλαβεν ὡς ἄδεται πρὸς τὸν Πρόεδρον τῆς Ἰονίου Βουλῆς καὶ τὸν Ἀρμοστήν, καὶ ὁ Τυπάλδος ἐγκαταλείπει ἑαυτὸν εἰς τὰς εὐχὰς τοῦ Τύπου. Ἀλλ' ἐπειδὴ

ἐπαλαίετο ἡ πάλη μεταξύ Κυβερνήσεως καὶ Τόπου, διατοῦτο δύο μόνον κυρίως ἐθεωροῦντο οἱ ὑπόψηφοι. Ἐρωτηθεὶς ὁ πρῶτος ἐξ αὐτῶν ὁ Κοντομύχλος, πῶς τοιοῦτος ὢν δύναται νὰ διοικήσῃ τὴν ἐκκλησίαν; ἀπήντησεν ὅτι εἰς τοῦτο θέλει συμπαράλαβει δικηγόρους. Ἐν τῷ μεταξύ ὁ ὑπομνηματιστὴς (Γραμματεὺς) τῆς Μητροπόλεως ἱερεὺς Νικόλαος Μαντσαβῖνος καὶ ἕτερός τις ἐξῆλθον κατὰ διαταγὴν Ἐπαρχοῦ καὶ Ὑπάρχου ἵνα συλλέξωσιν ὑπογραφὰς πρὸς ὀνοματίσιν αὐτοῦ ὡς ὑποψήφου· πολλὰς ἀντικρούσεις ἔλαβον καὶ πολλὰς κατασχύνας· ὅτε ἐζήτησαν τὴν ὑπογραφὴν ἱερέως τινός, οὗτος ἀπεποιεῖτο πρῶτον φιλοφρόνως, ἐπειδὴ ὁμοῦς ἐκεῖνοι ἐγίνοντο φορτικοὶ, ἤκουσαν αὐτὸ λέγοντος «ὀρκισάτέ μοι ὅτι πεπεισμένοι ἐν συνειδήσει ἐνεργεῖτε ὑπὲρ τοῦ ὑποψήφου, καὶ θέλω προθύμως προσυπογράψαι καὶ ἐγὼ, » καὶ ἀπῆλθον. ἄλλοι, παραστήσαντες σκηνὴν μεγάλῃς σημασίας. Ἄλλον τινὰ ἱερέα παρακινῶν ἄρχων δυνάστης ἵνα ψηφίσῃ ὑπὲρ τοῦ Κοντομύχλου, ἤκουσε παρ' αὐτοῦ ὅτι «ἀπέναντι τοῦ Τυπαλδοῦ δὲν ἤθελα δώσω τὴν ψηφὸν μου εἰς οὐδένα ἄλλον. Καὶ πῶς δύναμαι ἐν συνειδήσει νὰ μὴ δώσω τὴν ψηφὸν μου εἰς τὸν Τυπαλδον, καὶ νὰ μὴ προτιμήσω οὕτω τὸν Διδάσκαλόν μας καὶ Θεολόγον, τὸν ὅποιον ἐὰν καλέσω Ἀθανάσιον, ἄρα γε δὲν ὑπέμεινε διωγμούς καὶ ἐξορίας, ἐὰν τὸν εἶπω Χρυσόστομον, δὲν ἀντηχοῦσιν ἄρα γε οἱ λόγοι του εἰς τοὺς Ναοὺς τοῦ Κυρίου;»

Τοιοῦτον ὑπόψηφον ἀναγκαζομένη ἡ Κυβέρνησις νὰ δοκιμάσῃ εἰς τὸν λίθινον λίθον τῆς ὑπολήψεως τοῦ Κλήρου καὶ τοῦ λαοῦ ἐδίστασε καὶ ἠθύμησεν ἐνώπιον τοῦ ἀσθενοῦς ἐξορίστου. Ἐνῷ δὲ αἱ φλόγες τοῦ ζήλου ἔκαιον ὑπὲρ τοῦτου κατὰ πᾶσαν τὴν νῆσον, ὁ Ἄγγλος Ἐπαρχος Βαρὼν Δέσβερτων ἦλθεν εἰς συνέντευξιν μετ' αὐτοῦ, καὶ τὸν εἶπε, μεταξύ τῶν ἄλλων, εἰς διεξοδικὴν συνομιλίαν ὅτι συντόμως ἐνταῦθα ἀναφέρεται. » Ἡ Κυβέρνησις σὲ ὑπολήπτει, » καὶ ἐκτιμῶσα σὲ καὶ τὴν περὶ σοῦ ὑπόληψιν τῶν Νήσων· οἱ διωγμοὶ σου ἦσαν ἀδικοὶ καὶ ἀδικαιολόγητοι, καὶ ἐγὼ αὐτὸς ἐβουλήθην νὰ μελετήσω μετ' ἐπιστάσεως ὅλα τὰ περὶ σοῦ ἔγγραφα καὶ ὁμολογῶ ὡς τίμιος Ἄγγλος ὅτι δὲν εὔρον οὐδὲν τὸ ὅποιον ἠδύνατο νὰ δώσῃ ἀφορμὴν εἰς τὴν παραμικρὰν κατὰ σοῦ ἐνόχλησιν· ἐὰν τότε ἤθελον διατελεῖ ἐγὼ Ἐπαρχος, δὲν ἤθελον ὑποταχθῆ εἰς τὰ θελήματα τοῦ στρατηγοῦ Δούγλα· ἤθελον ἐξ ἐναντίας παραιτηθῆ τῆς θέσεώς μου, ἀφοῦ προηγουμένως ἤθελον διαμαρτυρηθῆ κατὰ τοιαύτης διαταγῆς· ἀλλ' ὁ πρόκατόχος μου Ἐπαρχος Κ. Σούθερλανδ, ἀντισυνταγματάρχης ὢν, ἠναγκάζετο ὑπὸ τῆς στρατιωτικῆς πειθαρχίας νὰ ὑπακούσῃ καὶ οὕτως ὑπέστης τὸν ἄλογον ἐκεῖνον διωγμόν.» Εἰς ταῦτα ὁ ἱερεὺς ἀπήντησε. «Περὶ ἐμαυτοῦ δὲν ἄξιόν νὰ λαλήσω· περὶ δὲ τοῦ ἀντισυνταγματάρχου Σούθερλανδ ὀφείλω νὰ διακηρύξω, πρὸς τιμὴν του, ὅτι ἐδυσχέρανεν ἐκτελῶν τὰ προστάγματα τοῦ στρατηγοῦ του, καὶ ἐλυπεῖτο διὰ τὴν παρ' αὐτοῦ, ὡς στρατιώτου, ὀφειλομένην παθητικὴν ὑπακοήν. Ἡ Κυβέρνησις βλέπει, ἐπανέλαβεν ὁ Ἐπαρχος, ὅτι ἡ φωνὴ τοῦ Τόπου σὲ θέλει Ἀρχιεπίσκοπον, καὶ τὴν Κυβέρνησιν θέτει εἰς δεινὴν θέσιν, μέλλουσιν οὕτως ἢ νὰ σὲ παραδεχθῇ ἢ νὰ σὲ πολεμήσῃ, μετὰ σοῦ δὲ καὶ τὸν Τόπον. Κάλλιον εἶναι, εἶπε, νὰ παραιτηθῇς τοῦ διαγωνισμοῦ περὶ τοῦ Ἐπισκοπικοῦ Θρόνου.» ὁ δὲ ἀπεκρίθη «οὐδὲ διαγωνίζομαι, οὐδὲ ὀρέγομαι τῆς Ἐπισκοπῆς, διό καὶ δὲν ὑπάρχει χώρα εἰς παραιτήσιν· τὴν Ἐπισκοπὴν δύναται νὰ ἐμπιστευθῇ ὁ Κληρὸς εἰς ὅντινα νομίζει ἄξιον αὐτῆς· ἐγὼ οὐδε ἐζήτησα οὐδὲ ζητῶ αὐτήν, πλὴν δὲν εἶναι συγκεχωρημένον εἰς ἐμὲ, προσκαλούμενον τόσον θαυμασίως ὑπὸ τῆς Πατρίδος μου, νὰ ἀποποιηθῶ τὴν ὑψηλὴν ταύτην τιμὴν τοῦ ὑποψήφου, ἄλλως ἤθελον ἀδικήσαι καὶ αὐτὴν καὶ ἐμαυτόν. Ὁ ἱερεὺς Κοντομύχλος εἶναι γέρον καὶ νοσεῖ, ἐπανέλαβεν ἐκεῖνος· ἄφες αὐτὸν νὰ ἐκλεχθῇ, καὶ σὲ δίδω λόγον τιμῆς ὅτι ὄχι μόνον θέλεις τὸν διαδεχθῆ, ἀλλὰ, ὑπ' αὐτόν, θέλεις διευθύνει τὴν Ἐκκλησίαν καὶ θέλεις εἶσθαι μέγας παρὰ τῇ Κυβερνήσει. Ὁ δὲ, μὴ ἀπαντῶν εἰς τὰς ἐντέχνους προτάσεις, εἶπεν ὅτι οὐδεμίαν ἀληθῶς ἰσχὺν ἔχει εἰς τὴν θέλησιν τῶν ἱερέων καὶ τοῦ λαοῦ. Τότε λοιπὸν ἡ Κυβέρνησις δύναται ἐκλεχθέντα νὰ μὴ σὲ παραδεχθῇ, εἶπεν ὁ πρῶτος. Κατὰ τοῦτο ἡ Κυβέρνησις ἄς πράξῃ ὅ,τι θέλει, ἐπαρτήρησεν ὁ δεύτερος· πλὴν τοιοῦτό τι δὲν ἐπιτρέπουσιν οἱ Κανόνες, ὁ νόμος καὶ ἡ δικαιοσύνη· καὶ οὕτως ἀπῆλθε. »

Τοῦ μέσου τούτου ἀποτυχόντος, κατέφυγεν ἡ Κυβέρνησις εἰς τὰ συνήθη καὶ τετρίμμενα ἐκεῖνα τοῦ νὰ γίνῃ κυρία τῆς ἐκλογῆς· πλὴν ἄλλα τὰ συμφέροντα τοῦ κόσμου, ἄλλα τὰ τῆς θρησκείας· καὶ μολοντοῦτο ὑπερέβη αὐτὴ ἐαυτήν, ἐνεργοῦσα ἐναντίον τῶν εὐχῶν τῆς νήσου. Τότε οἱ βραχίονες τῆς Ἀστυνομίας ἐξετάθησαν ἐφ' ὅλου τοῦ Τόπου,

ἀπειλοῦντες τοὺς ἱερεῖς ὅπως δώσωσι τὴν ψῆφόν των εἰς τὸν προσφιλεῖς τῆς ὑπόψηφον· πλὴν ματαίως· « ἡ ἐξωτέρα » οὐδὲν κοινὸν ἔχει μὲ τὴν ἐσωτέραν, » ἔλεγον ἐκεῖνοι. Δανεισταί, τυχόντες δοῦλοι τῆς Κυβερνήσεως, διηγέρθησαν ὑπὸ ταύτης εἰς τὸ νὰ ἀφαρπάξωσι τὴν ψῆφον ὀφειλετῶν των ἐκ τοῦ Κλήρου διὰ τῆς ἀπειλῆς τῆς δικαστικῆς καταδιώξεως, ἀλλὰ μάταιον ἀπέβη καὶ τοῦτο· οἱ ὑπάλληλοι ἐβιάσθησαν ὑπὸ τῶν προϊσταμένων αὐτῶν ἵνα ἀπέλθῃ ἕκαστος εἰς διαφθορὰν ἑνὸς ἢ πλείονων ἱερέων, ἀλλὰ μέρος μὲν αὐτῶν ἔμεινεν ἄπρακτον, μέρος δὲ προσερχόμενον εἰς τοὺς κληρικούς ἔλεγε « κάμετε ὅτι σᾶς λέγει ἡ συνειδήσίς σας, καὶ ἂν ἐρωτηθῆτε, εἴπατε ὅτι σᾶς » ὠμίλησα. » Ἐκτὸς τινων πολυμόρφων ἐλεεινῶν σιμωνιακῶν οἱ λοιποὶ ἱερεῖς βιαζόμενοι ἀπάντων θαρράλως ὅτι » Ἡ Κυβέρνησις δύναται νὰ λάβῃ καὶ τὸν χιτῶνά μας, οὐχὶ δὲ καὶ νὰ ἄψῃται τῆς συνειδήσεώς μας. » Ἐκ τῶν ὀλίγων τούτων ἃς ἐνόησεν ἕκαστος ὑποταί καὶ ὑπόσαι μεγάλαι σκηναὶ ἠθικῆς ἐλάβανον χώραν καθήμεραν εἰς λαὸν εὐσεβῆ καὶ ζηλοῦντα, ὅτε, πρῶτην ἡδὴ φορὰν, μετὰ τὴν εἰσαγωγὴν τοῦ Συντάγματος, συνεκαλεῖτο ἐν Κεφαλληνίᾳ ὁ Κλῆρος κατὰ τοὺς ἱεροὺς Κανόνας, τοὺς πρὸ τοῦ τοιοῦτου Συντάγματος ἐνεργουμένους, πρὸς ἐκλογὴν γνησίου καὶ κανονικοῦ ποιμενάρχου. Ἀπὸ τῆς 24 Ἰουλίου, καθ' ἣν ἀπέθανεν ὁ Ἀρχιερεὺς μέχρι τῶν ἀρχῶν τοῦ Ὀκτωβρίου, παρήλθε καιρὸς πλήρης προσδοκίας καὶ ἀγαλλιάσεως διὰ τοὺς κατοίκους, ἐν τῷ μέσῳ δεήσεων καὶ προσευχῶν· καὶ τὸ ἀντικείμενον τῆς ἀγάπης των ἦτο ὁ Τυπάλδος. Τί γυρεύεις, διδάσκαλε, εἰς τὰ βουνά; ἐφώνησεν ἀπὸ τινος βράχου ποιμήν τις νεανίσκος εἰς ἱερέα πορευόμενον εἰς τὸ Μοναστήριον τῶν Θεμάτων, ἀλλὰ παραδρομήσαντα καὶ περιπλανηθέντα. Θέλω νὰ ὑπάγω εἰς τὰ Θέματα κ' ἔχασα τὸν δρόμον, ἀπεκρίθη ὁ ἄλλος. — Ἄν ἦσαι μὲ τὸν Τυπάλδον, σὲ τὸν δεικνύω. — Μὲ τὸν Τυπάλδον εἶμαι· καὶ εὐθὺς ὠδηγήθη εἰς τὴν ἱερὰν Μονήν.

Ἡ ἡμέρα τῆς ἐκλογῆς ἐπλησίαζε, ληγοῦσε τῆς νομίμου προθεσμίας, ἀλλ' ἡ Κυβέρνησις ἄφινεν αὐτὴν ἀόριστον διὰ τοὺς σκοπούς της, ὡς διὰ τοὺς σκοπούς της αὐτοὺς διέδιδε μυρίας φήμας, ἱκανὰς νὰ φέρωσιν εἰς ἀθυμίαν τὸν θαρράλεωτατον τῶν ἀνθρώπων. Ἀλλ' οἱ Μεγάθυμοι ἐνεκαρτέρησαν· μάλιστα παρεσκευάζοντο εἰς νικηφόρον ἀντίκρουσιν ὅποιοιδήποτε μὴ κανονικοῦ ἐμποδίου, εἰς ὃ ἤθελε προσφύγει ἡ ἀδυναμία τῶν ἐχθρῶν τοῦ Τόπου, πλὴν ἴδον ὅτι δικαίως ἐτάφησαν οὗτοι εἰς τὴν σιωπὴν καὶ ἡσυχίαν, μᾶλλον ἢ εἰς τὸ ἴδιον αὐτῶν αἶσχος καὶ τὴν καταφρόνησιν. Δυνάμενοι δὲ εὐκολώτατα νὰ ἐξαίρεσωσι κανονικῶς καὶ νομίμως τὸν ὑπόψηφον τῆς Κυβερνήσεως ἐδωκαν παράδειγμα μεγάλης εὐαγγελικῆς μετριοπαθείας καὶ ἀγάπης, μὴ ζητήσαντες τὴν ἐφαρμογὴν τῶν κανόνων κατὰ τῶν θελόντων ἐπισκοπεῖν διὰ μισιτείας ἀρχόντων, κατὰ σιμωνιακῶν, κατὰ τῶν ἐχόντων συνεισάκτους, θεσπίζόντων ὅχι μόνον κώλυμα ἀρχιερωσύνης, ἀλλ' ἐτι καθαίρεσιν παντὸς ἱερατικοῦ βαθμοῦ καὶ ἀφορισμὸν ἀπὸ τῆς ἐκκλησίας. Χριστιανοὶ ὄντες, ἔκρινον τὰ τοιαῦτα περιττά, διότι ἤγγιζεν ἡ εὐσχημος ἀποδοκιμασία· οὕτω δὲ οὐδὲ μίαν ἔδιδον αἰτίαν λύπης εἰς τὴν ἐκκλησίαν, καὶ χαρὰς εἰς τοὺς ὑπεναντίους.

Τέλος πάντων μικρὸν πρὸ τῆς δωδεκάτης τοῦ Ὀκτωβρίου ἡ Ἀστυνομία ἐταράσσεται ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον, ἔδωκε τὴν ἐγρήγορσιν εἰς τοὺς ἐν ταῖς περιοχαῖς σταθμοὺς τῶν χωροφυλάκων καὶ διάταξεν ἵνα οὗτοι μὴ ἐπιτρέψωσι τὴν ῥητεῖσαν ἡμέραν εἰς μηδὲνα τῶν χωρικῶν τὴν εἴσοδον εἰς τὴν πόλιν, ὡς καὶ ἐγένετο· ἐντεῦθεν ἐνοήθη ὅτι ἡ δωδεκάτη ἦτο ἡ ἡμέρα τῆς ἐκλογῆς, καὶ τῶντι μετ' οὐ πολὺ ἐγνωστοποιήθη τοῦτο. Τὴν ἐνδεκάτην τοῦ μηνὸς οἱ ἱερεῖς τῆς ἐξοχῆς ἅπαντες ἤγνισαν ἑαυτοὺς, μεταλαβόντες τῶν Ἀχράντων Μυστηρίων, οἱ δὲ τῶν πόλεων ἤγνισαν τὴν δωδεκάτην. Καὶ οἱ μὲν κατέβαινον χαίροντες καὶ ἐκφωνοῦντες « ἄγωμεν ἵνα ψηφίσωμεν τὸν Παρθένον », οἱ δὲ χαίροντες ἡσπάζοντο καὶ ὑπεδέχοντο τοὺς ἀδελφοὺς μιγνύοντες ἀλλήλων τὰ δάκρυα. Ἐδὼ τίς διηγῆσεται τοῦ φιλοχρίστου λαοῦ καὶ Κλήρου τοὺς ἐνθέους λόγους, τὰ φιλόθεα ἔργα! Ἐκαστος ἃς ἴδῃ ἐν πνεύματι ἀρχαίων Χριστιανῶν Κοινωνίαν εἰς τινὰ Θεοῦπολιν ἐπὶ Ἀρειανῶν καὶ Εἰκονομάχων.

Τὴν δωδεκάτην ἴλιαν πρῶτ' ἀπέστειλεν ἡ Ἀστυνομία ἀπόσπασμα χωροφυλάκων εἰς θέσιν Δρέπανον, καὶ ἕτερον πέραν τῆς ἐκκλησίας τοῦ Ἁγίου Νικολάου τῶν ξένων, ἀποκόψασα οὕτω τὴν συκοινωνίαν μεταξὺ πόλεως καὶ λοιπῆς Νήσου. Διορίσασα δὲ παραδόξως πως ὡς τόπον τῆς ἱερᾶς Συνελεύσεως τὴν ἀπωτάτην ἐκείνην ἐκκλησίαν, ἀντὶ ἄλλης καταλλήλου καὶ συνήθους, περιέζωσε τὸ τρίτον τῆς πόλεως μὲ χωροφύλακας, ἀπὸ τῆς Γεφύρας τοῦ Δρεπάνου διὰ τῆς Πλατείας μέχρι τοῦ Ναοῦ τῆς Ἰπαπαντῆς καὶ οὕτως ἀπέκοψε πάλιν τὸν τόπον τῆς Συνελεύσεως.

ἀπὸ τῆς ἀποκεκομμένης πόλεως. Τὸ δὲ πλῆθος, ταραττόμενον ὡς θαλάσσια κύματα, ἵστατο μακρόθεν εὐσχημον καὶ θαρρόχλεον.

Τὴν διατεταγμένην ὥραν συνήγοντο οἱ ἱερεῖς εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ ἱεράρχου Νικολάου. Ὁ μὲν Κοντομίχαλος συμπαρέλαβε τοὺς ἐκ βίας ἢ ἄλλως πως ὁπαδοὺς τοῦ Κληρικοῦ· καὶ προπορευόμενος τούτων σινηκὰ ἐνδεδυμένος ἦλθε πομπωδῶς διὰ τοῦ πλῆθους καὶ τῆς ἀγορᾶς εἰς τὴν Συνέλευσιν. Ὁ δὲ Τυπάλδος, ἐξωσμένος ζώνῃ τριχίνῃ, οἰκείᾳ βουλῇ καὶ κατ' ἐπιθυμίαν τοῦ Ἱπάρχου, ἀφανῆς ἐκίνησεν ἐκ τοῦ καταλύματός του, διήλθεν ὁδοὺς ἐρήμους ἀνθρώπων, διέβη ἐκ τῆς ἐκκλησίας τῆς Ἀγίας Παρασκευῆς, ὅπου κεῖται ἐνταφιασμένος ὁ νεκρὸς τοῦ Ἐπισκόπου Παρθενίου, τὸν ὁποῖον καὶ αὖθις, θερμῶς προσευχηθεὶς, ἐσυγχώρησεν ὅτε τὸν χερουβικὸν ἔνδον ἔφαλλον ὕμνον, καὶ ἐνῶ διέβαινε τὴν γραμμὴν τῆς φρουρᾶς ἐχαιρετῆθη ὑπὸ τῶν φυλάκων τῆς ἐξορίας, καὶ οὕτως ἦλθεν εἰς τὴν Σύνοδον τῶν ἱερέων. Συνελθούσης τέλος καὶ τῆς ἐπὶ τῆς ψηφοφορίας ἐπιτροπῆς, συγκειμένης ἐκ τοῦ Ἱπάρχου καὶ τῶν Παρέδρων αὐτοῦ, ἐκ τοῦ προσωρινοῦ Τοποτηρητοῦ τῆς Ἐκκλησίας καὶ τῆς πρώτης Πεντάδος τοῦ Ἀρχιεπισκόπου καὶ τοῦ τῆς Μητροπόλεως Γραμματέως, παρακαθημένου μάλιστα τούτου εἰς τὴν ἐπ' ὀνόματι τοῦ Κοντομίχαλου κάλπην, ἵνα σημειῇ ἐγγράφως τοὺς μὴ διδόντας εἰς αὐτὸν τὴν ψήφον των (τοσαύτη ἡ ἀμεροληψία τοῦ προκαθημένου Ἱπάρχου), ἐκλείσθησαν αἱ θύραι εἰς πάντα ὕστερόντα, καὶ ἐγένετο παράκλησις κατανυκτικωτάτη. Ἐφαλον τῆς Πεντηκοστῆς τοὺς Τριαδικοὺς ὕμνους, ἀνέγνωσαν τὸν Παῦλον «Εἴτις Ἐπισκοπῆς ὀρέγεται» καὶ τὸν Ἰωάννην «Ὁ μὴ εἰσερχόμενος διὰ τῆς θύρας» καὶ κλίναντες τὰ γόνατα ἐδεήθησαν τοῦ Πατρὸς τῶν φώτων μετὰ συντριβῆς καὶ θερμότητος δακρύων. Μετὰ τοῦτο ἤρξατο ἡ μυστικὴ ψηφοφορία, ἥτις μετὰ πέντε ὥρας ἐκέρυξε Μητροπολίτην τὸν Τυπάλδον, τὸν ὁποῖον ἡσπάσαντο οἱ ἱερεῖς περιχαρῶς δακρυρροοῦντες. Τὴν ἀγγελίαν ταύτην αὐθωρεὶ διεσήμανεν ἡ Εὐσέβεια καθ' ὅλην τὴν Νῆσον.

Ὅσῃν ἔκαμεν ἡ Κυβέρνησις ἐπίδειξιν ὅπλων καὶ δυνάμεως κατ' ἀρχάς, τόσον εἰσῆλθε τελευταῖον ἐντὸς τοῦ κύκλου τῶν καθηκόντων τῆς βλασφημοῦσα μόνον τὰς βλασφημίας τῆς ἡττης. Βιαίως ἀπῆγεν ὀπίσω τὰ στρατεύματά της καὶ ἀφῆκεν ἄκουσα εἰς τὰ πλῆθη ἐλευθέραν τὴν ἐκφρασιν τῶν αἰσθημάτων. Οἱ ἄνθρωποι ἔπεσον πλέον ἐπάνω εἰς τοὺς ἐκλογεῖς καὶ τὸν ἐκλελεγμένον καὶ περιπτυσσόμενον κατεφίλουν αὐτοὺς, ἔβαλλον μὲ ἄνθη καὶ ὕψουν μὲ εὐφημίας, συνθλίβοντες αὐτοὺς πορευομένους καὶ ἐκφωνοῦντες τὸ «Ἄξιος». Βοή τοιαύτη μυριάδος ἀνδρῶν ἔφθασεν εἰς τὰς ἀκοὰς τοῦ Ἱπάρχου ἐντὸς τοῦ παλατίου του, ὅστις καὶ ἠρώτησε τὸ σηματινόν τῆς· μαθὼν δὲ ἔνευσε τὴν κεφαλὴν ἐν εἴδει ἐπιδοκιμασίας. Σεβάσμιοι γέροντες θεωροὶ γενόμενοι σκηνῶν ἑκατονταετηρίδος, εἶπον ὅτι οὐδέποτε κἀνὲν ἄλλο τέκνον Κεφαλληνίας ἠξιώθη τιμῆς τοσαύτης. Ἡ Ζάκυνθος συγχαίρουσα εἶπεν ὅτι ἡ ἐκλογὴ αὕτη ἀποδεικνύει Κλήρον καὶ λαὸν γινώσκοντας νὰ τιμῶσι τὴν ἀρετὴν καὶ τὰ φῶτα. Ὑποδέστεροι δὲν ἀνδείχθησαν οἱ περιφανεῖς Κερκυραῖοι, ἀποδόντες ὕμνον εὐχαριστήριον εἰς τὸν θαυματοργὸν Ἅγιον, ἐπευφημοῦντες πανδημῶς εἰς τοιαύτην ἐκλογὴν. Ταραχθέντες οἱ τοῦ παλατίου εἰς τὸ ἀπροσδόκητον καὶ σφοδρὸν τοιαύτης ἐπιδείξεως διέδωκαν τὴν φωνὴν ὅτι ἐπικυροῦται ὁ Τυπάλδος.

Ἐνῶ εἰς τοιαύτην ἰδέαν ἐτρέφα ὁ Τόπος, ὁ Ἱπάρχος ἐπισκεπτόμενος τὰς ὑπὸ τῶν καταδίκων ἐν Σάμῳ γινομένης ἀνασκαφᾶς, διὰ τὰ δημόσια καὶ ἰδιωτικά μουσεῖα τῆς Ἀγγλίας, προέπιεν εἰς συμπόσιόν τι ὑπὲρ τοῦ Μητροπολίτου Κεφαλληνίας Κοντομίχαλου. Τὴν αὐτὴν δὲ ἡμέραν ἔφθασαν ἀκολούθως καὶ τὰ γράμματα τῆς Βουλῆς ἐκ Κερκύρας ἀποδοκιμάζοντα μὲν τὴν ἐκλογὴν τοῦ Τυπάλδου, κηρύττοντα δὲ καὶ χειροτονοῦντα Μητροπολίτην τὸν ὑπὸ τοῦ Κλήρου καὶ λαοῦ ἀποδοκιμασθέντα Κοντομίχαλον. Ἡ ἀγγελία πίστιν δὲν εὔρεν· ἀλλ' ὅταν ὁ κόσμος ἴδεν ὑπάλληλόν τινα Ἀστυνομίας τοιχοκολλοῦντα ἀντίγραφον αὐτῆς, ἰταλιστὶ γεγραμμένον, καὶ εἰς τοῦτο συνοδευόμενον ὑπὸ χωροφυλάκων, ὅταν ἴδεν ἔνοπλον φρουρὰν παραμένουσαν δι' ἐνὸς νυχθημέρου παρὰ τὸ ἀντίγραφον, τότε ἐπληροφορήθη ὅλην τὴν ἀθλιότητα τῶν Κρατούντων. Καὶ καθόσον μὲν ἀφορᾷ τὸ πρόσωπον τοῦ ὑποψηφίου Μητροπολίτου Κωνσταντίνου, ἡ περίστασις αὕτη τὸν ἀποκαθίστα προσφιλέστερον, εἰ δυνατόν, εἰς τὴν πατρίδα· καθόσον ἀφορᾷ τὴν Κυβέρνησιν, αὕτη ἐκρίθη ἀνόητος καὶ ἐχθρική εἰς τὸν τόπον, ἀποστερουμένη πάσης ἠθικῆς δυνάμεως· καθόσον δὲ ἀνάγεται εἰς τὸν Κοντομίχαλον, δεχθέντα παρὰ Κανόνας, ἐκρίθη καὶ οὗτος ἐχθρὸς τοῦ τόπου, καὶ

μόλις ἔρχεται νὰ ἀποχωρῇ ὁ Ἀρχιεπίσκοπος τρεχὼς, τὸ πλῆθος ἔφαλλον ἐν χαρᾷ ἄρταζε τὸν πλειοψηφιστὴν Τυπάλδον ὡς ἐπὶ ὅρου καὶ περὶ ἐξουσίας αὐτοῦ καὶ πόλεως Ἀρετοκρατορίας.

μοιχὸς τῆς ἐκκλησίας. Τὴν πάγκοινον χαρὰν διεδέχθη κατῆφεια πάγκοινος. Καὶ αὐτὸς ὁ Ἀγγλος Ἐπαρχος διεκήρυξεν εἰς πολυάριθμον κύκλον ὅτι, ὀφείλων ὡς ἐκ τῶν καθηκόντων του νὰ συνδράμῃ εἰς τοὺς σκοποὺς τῆς Κυβερνήσεως, δὲν ἠδύνατο μολοντοῦτο νὰ μὴ ὁμολογήσῃ ὅτι ἡ Κεφαλληνία ἔχανε τὴν περίστασιν τοῦ νὰ λαμπρυνθῇ ἔτι μᾶλλον. Ἐτερός τις Ἀγγλος καὶ αὐτὸς, εἶπε καὶ ἔγραψεν, ὡς διεθρυλλεῖτο, ὅτι κακῶς ἐποίησεν ἡ Κυβέρνησις, πράξασα οὕτω, καθότι οὔτε φατριαστικόν, οὔτε κομματικόν, οὔτε ταραχῶδες τὸ πρᾶγμα ἦτο, ἀλλ' ἐπιθυμία ὅλης τῆς Νήσου ἐννόμως καὶ ἐκφρασθεῖσα καὶ πραγματοποιηθεῖσα. Ἐὰν δὲ ταῦτα καὶ τὰ τοιαῦτα ἔλεγον ὅσοι ἠδύνατο νὰ λέγωσι τάναντία, τί δὲν ἔλεγον ὁ Κλῆρος καὶ ὁ Λαός; πλήγωθέντες καιρίως τὴν συνείδησιν καὶ τὸ φιλότιμόν των, ὑποστηρίζόμενοι δὲ ὑπὸ τοῦ νόμου, ἔτρεχον οὗτοι σωρηδὸν πολὺ πλέον ἢ πρότερον εἰς τὸν ὑποψήφιον Μητροπολίτην των ἐξομολογούμενοι μετὰ δακρύων ὅτι αὐτὸν καὶ μόνον ἐθεώρουν Ἀρχιερέα των· οὗτος δὲ καθωδήγει αὐτοὺς ἐν πνεύματι ὑπομονῆς καὶ πραότητος, ὅπλων τὰ ὁποῖα ἐνεδύθη πάντοτε ἡ ἐκκλησία εἰς ὁμοίας περιστάσεις. Πεπαιδευμένοι καὶ ἀπαίδευτοι, πτωχοὶ καὶ πλούσιοι, πάσης τάξεως ἄνθρωποι, κατακραυγάζοντες κατέκρινον Κυβέρνησιν καὶ Κοντομίχαλον, ὡς παραβιάζοντας τοὺς Κανόνας καὶ τοὺς νόμους τοῦ Κράτους. Ὅσα δὲ σημεῖα χαρᾶς ἐδείκνυν μέχρι τῆς προτεραίας, τόσα σημεῖα δυσαρεσκείας ἐφάνερον ἔκτοτε. Ἡ Ἀστυνομία ἔδωκε τότε δείγμα ἑαυτῆς, διότι μετὰ ἐν νυχθήμερον, ἀναχωροῦσα ἡ φρουρὰ τῶν χωροφυλάκων ἀπὸ τῆς θέσεώς της, ἔλαβε μεθ' ἑαυτῆς πάλιν τὴν τοιχοκόλλητον ἀγγελίαν. Πλὴν ναὼν τινων, καὶ τούτων ἐξ ἀνάγκης, οὐδεὶς ἄλλος ἐσήμανε τὴν παράνομον ἀναγόρευσιν τοῦ αὐτοκαθαίρετου Κοντομιχάλου, ἐξεναντίας δὲ τινες ἐσήμανον νεκρωσίμως. Οὐδεὶς ἀσπάζεται αὐτὸν, οὐδεὶς τὸν σέβεται, οὐδεὶς τὸν θεωρεῖ ἐπίσκοπον, ἀλλ' ἀπεναντίας δικάζοντες αὐτὸν οἱ Πιστοὶ μετὰ τοὺς κανόνας καὶ νόμους τοῦ Κράτους ἀποκαλοῦσιν ἐπιβάτην τοῦ θρόνου, λύκον καὶ ἄρπαγα, κλέπτην καὶ ληστὴν ὡς μὴ εἰσελθόντα διὰ τῆς θύρας εἰς τὴν αὐλὴν τῶν προβάτων, ἀλλὰ ἀναβάντα ἀλλαχόθεν, τὸ δὲ ὄνομα αὐτοῦ παρατρέπουσιν εἰς Κοντομοῦχον. Ὅ,τι δὲ πρότερον ἐκ φρονήσεως χριστιανικῆς ἀπεσιώπων συγχωροῦντες, τώρα φέρουσιν εἰς φῶς ἐμπαίζοντες, μνημονεύοντες ἀρετὴν καὶ κακίαν, φῶτα καὶ ἀμάθειαν, υἱοὺς πορνογενεῖς καὶ παρθενίαν, σιμωνίαν καὶ πνεῦμα Ἅγιον, ἀποστροφὴν πατριὸν καὶ πάτριον ἀγάπην, ἀποδοκιμασίαν κανονικὴν καὶ ἐκλογὴν κανονικὴν. Τὸν μὲν καλοῦσιν Ἀρχιερέα τῆς Κυβερνήσεως, τὸν δὲ Ἀρχιερέα τοῦ Τόπου. Δίκαιον ἄρα ἔχει ὁ πρῶτος νὰ παρακαλῇ ἵνα πέσωσιν ἐπ' αὐτὸν τὰ ὄρη καὶ καλύψωσιν αὐτόν.

Ἐπειδὴ δὲ τῶν μὲν κατοίκων ἡ ἀγανάκτησις ἤρξανεν, ἡ δὲ Ἀστυνομία ἔθεσε φρουρὰν εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ Ἀρχιερέως της ὡς Ἀρχιερέως ὀρθοδόξου μὴ ὄντος, ὁ κανονικὸς ὑποψήφιος Μητροπολίτης, εὐαγγελικῶς ποιῶν ἠθέλησε νὰ μὴ ταραχθῇ ἡ ἐκκλησία τοῦ Θεοῦ εἰς τοῦ ὁποίου τὰς χεῖρας αὐτὴν παρέθετε· διὸ καὶ συλλαλήσας μετὰ πολλῶν τοῦ Κλήρου καὶ ποιμανίουτου ἐδίδαξεν αὐτοὺς ὑπομονὴν, πραότητα καὶ προσδοκίαν, εἰρήνην καὶ ἀγάπην, εἶτα φανερῶσας ὅτι μέλλει ἀπέρχεσθαι, ἦκουσε παρά τινος τὸ περὶ Γρηγορίου «φεύγεις, πάτερ, πλὴν λαμβάνεις μετὰ σοῦ» καὶ τὴν Ἁγίαν Τριάδα· ἠσπάσατο δὲ αὐτοὺς μετὰ δακρύων, καὶ οὗτοι κλαίοντες ἐφίλησαν αὐτοῦ τὴν δεξιάν, καὶ οὕτως ἐχωρίσθησαν ἀπ' ἀλλήλων. Ἀστέρες ἐφώτιζον τὴν ἀναχώρησίν του, ἀστέρες ἐφώτιζον καὶ τὴν ἀπόβασίν του.

Αἱ ὑπερφυεῖς σκηναί, τὰς ὁποίας ἀδιακόπως παρίστανον ὁ Τόπος καὶ ἡ Ἑπτάνησος, ἀκατάληπτοι εἰς τὸν μὴ ἔχοντα εὐσέβειαν καὶ ζῆλον, ἀποκαθίστανται ἀκαταληπτότεραι ἐκεί ὅπου πνεῦμα δημόσιον δὲν ὑπάρχει. Ἡ ἐκλογὴ καὶ ἀναγόρευσις τοῦ Μητροπολίτου ἐθεωρεῖτο, καὶ δικαίως, ὑπόθεσις ἐθνικὴ, εἰς τὴν ὁποίαν εἶχον δικαίωμα καὶ ὁ λαὸς καὶ ὁ Κλῆρος. Ἐπεμβάντες οὗτοι καθόσον μόνον ἐκάλουν αὐτοὺς οἱ Κανόνες τῆς ἐκκλησίας καὶ οἱ νόμοι τοῦ Κράτους, μετὰ τοὺς νόμους καὶ Κανόνας ἀνὰ χεῖρας ἐξελέξαντο ἑαυτοῖς Ἀρχιερέα καὶ ἔκρινον τὸν ἐπιβάτην. Οὕτω δὲ ἀκέρυττον κανονικὸν μὲν τὸν Κωνσταντῖνον, μοιχὸν δὲ τὸν Κοντομίχαλον· καὶ ἰδοὺ ἐν συντόμῳ οἱ λόγοι των.

Ἡ ἐκλογὴ διττῶς θεωρεῖται, κατὰ Κανόνας καὶ κατὰ νόμους. Ὅτι οἱ Κανόνες μίαν ἐκλογὴν ἐνὸς Πρεσβυτέρου ἀναγνωρίζουσι, τοῦτο εἶναι παρὰ πᾶσιν ὁμολογούμενον καὶ ὡς ἀδιαφιλονέικητον οὐδὲ ἀναπτύσσεται, οὐδὲ μὲ παράθεσιν ἢ παραπομπὴν Κανόνων ἐπικυροῦται ἐνταῦθα. Ἡ ἐκλογὴ ἐγένετο κανονικὴ εἰς βαθμὴν τοιοῦτον ὥστε μῶμος εἰς αὐτὴν δὲν ὑπάρχει, καὶ τοιαύτη ἐθεωρήθη καὶ ὑπὸ τῆς Κυβερνήσεως. Ἡ ἐκλογὴ ἔλαβε χώραν δι' ἐν μόνον πρόσωπον, μέλλον νὰ καθέξῃ τὸν ἐπισκοπικὸν Θρόνον, καὶ αὕτῃ ἐπεδοκίμασεν ἐν μόνον πρόσωπον κατὰ τοὺς Κανόνας καὶ αὐτὸ

τὸ πνεῦμά της, ἀποδοκιμάσασα πάντα τὰ λοιπὰ, ὅσαδήποτε ἂν ᾔηλον εἶσθαι. Ἐν πρόσωπον ἐξελέχθη πᾶν ἄλλο, οὐχὶ μόνον κατ' αὐτὴν δὲν ἐλογίσθη ἀλλὰ καὶ ἀπεδοκιμάσθη. Ἡ διαταγὴ ἄρα ἐκείνη τῆς κοσμικῆς ἐξουσίας ἡ ἀποδοκιμάζουσα τὸν ἐπιδοκιμασθέντα καὶ ἀντικαθιστῶσα εἰς τὸν τοῦτου ἄνθρωπον, οὐχὶ μόνον ἀνάξιον κανονικῶς καὶ ἠθικῶς τῆς ἐπισκοπικῆς περιωπῆς, ἀλλὰ καὶ ἀποδοκιμασθέντα ὑπὸ τοῦ Κλήρου καὶ λαοῦ, εἶναι ἀπλῆ καὶ καθαρὰ βία, ἀνατρέπουσα τοὺς Κανόνας καὶ δίδουσα μοιχὸν εἰς τὴν ἐκκλησίαν.

Ὅτι δὲ οἱ Νόμοι τοῦ Κράτους θεωροῦσιν ἰσχυρὰν μόνην τὴν ἐκλογὴν τοῦ Τυπάλδου, ὅτι ἐβιάσθησαν παραλόγως μὲν ἐπιβούλως δὲ ὑπὸ τῆς Κυβερνήσεως, γίνεται δῆλον ἐξ αὐτῆς τῆς πολιτικῆς φύσεως τῆς ἐκλογῆς καὶ ἐκ τοῦ κειμένου αὐτῶν τῶν νόμων. Ἐν τῷ νῦν εἶχεν ἡ Βουλὴ ἐξουσίαν νὰ ἀνατρέπῃ τὴν ἐκλογὴν, βεβαίως ἤθελεν ἔχει τὴν δύναμιν τοῦ αὐθαίρετου τότε εἰς τί ἡ ἐκλογὴ καὶ οἱ νόμοι οἱ ἐπιτρέποντες ταύτην; δικαίωμα Συνελεύσεως Κλήρου καὶ αὐθαίρετον Βουλῆς εἶναι ἀσυμβίβαστα καὶ μὴ συνυπαρκτά. Ἐὰν τὸ αὐθαίρετον τῆς Βουλῆς μέλλῃ νὰ ἐνεργῇται, ἄρα ὁ τῆς ἐκλογῆς νόμος πρέπει νὰ ἀργῇ καὶ μόνον νὰ κῆται μαρτύριον μυκτηρισμοῦ καὶ χλεύης· ἐὰν δὲ δίκαιον ᾔτο νὰ ἐνεργῇται ὁ νόμος, ὡς πάντες λέγουσιν ἀλλ' οὐ πάντες ποιοῦσι, τότε ἡ πράξις τῆς Κυβερνήσεως ἀντιβαίνει εἰς τὸ πνεῦμα τῆς ἐκλογῆς καὶ ἀποβαίνει αὐθαίρετος καὶ ἄκυρος.

Καλῶς ἔχει ταῦτα, λέγει τις· ἀλλ' ἡ Κυβέρνησις ἔχει κατὰ τὸ κείμενον τοῦ πολιτικοῦ νόμου, ὁποῖον τὸ 1^{ον} ἄρθρον τοῦ ἀπὸ 31 Μαΐου 1833 νόμου τῆς Συνελεύσεως, τὴν δύναμιν τοῦ ν' ἀποδοκιμάζῃ τὸν ἐκλεγθέντα. Ψευδές, ψευδέστατον! Τοῦτο πῶποτε δὲν διέταξεν ὁ νόμος, οὐδὲ ἐκπεφρασμένως οὐδὲ σιωπηλῶς, τοῦτο πῶποτε δὲν ὥρισε τῆς Βουλῆς τὸ διάταγμα, ὀργανικὸν τοῦ Νόμου, τοῦτο πῶποτε δὲν ἀπεφάνθη ἡ ἐξουσία οὐδὲ μὲ λέξεις οὐδὲ μὲ πράξεις εἰς τὰς προλαβόντως γενομένας ἐκλογὰς ἐπισκόπων κατὰ τὰς ἄλλας Νήσους. Διὰ νὰ ἐξελεγχθῇ δὲ τὸ παράλογον, παράνομον, βίχιον καὶ ἄκυρον τῆς ἀποδοκιμασίας τοῦ κανονικῶς καὶ ἐννόμως ἐκλεγθέντος Μητροπολίτου Κεφαλληνίας, ἀναλύομεν ἐνταῦθα συντόμως, ἂν χρειᾶν ἀναλύσεως ἔχωσι, τὰ κείμενα τῶν νόμων, τὰ ὅποια οὐδέποτε ἐτόλμησέ τις τῶν τῆς Κυβερνήσεως νὰ ἀναφέρῃ ἢ ἀναλύσῃ.

Ὁ ἀπὸ 31 Μαΐου 1833 ὑπ' ἀριθμὸν Μ'. Νόμος τῆς Ἑπτανήσου, ἀναγνωρίζων, παγιῶν καὶ προστατεύων τὰς συνήθεις καὶ κανονικὰς ὑποτυπώσεις ἥτοι θεσμοθεσίας περὶ τῆς οὐσιώδους ὑποθέσεως τῆς ἐκλογῆς τῶν Ἐπισκόπων, ἐγράφη μόνον καὶ μόνον πρὸς ὁρισμὸν Τῶν Τύπων καὶ τοῦ καιροῦ τῶν ἐκλογῶν τῶν Ἀρχιερέων· ἰδοὺ τὸ πνεῦμα καὶ ἡ ἀρχὴ τοῦ Νόμου, λαλοῦντος πλατύτερον αὐτολεξεῖ οὕτως. « Ἐπειδὴ εἶναι ἀνάγκη » νὰ νομοθετοῦν διὰ τὸ ἐξῆς οἱ Τύποι καὶ ὁ καιρὸς τῶν ἐκλογῶν τῶν τακτικῶν Ἀρχιερέων, εἰς τὰς διαφόρους Νήσους διὰ ἀναπλήρωσιν τῆς χρείας καὶ ἐνταῦθ' διὰ τὴν ἐσωτερικὴν διοίκησιν τῶν Ἐπαρχιῶν ἐν καιρῷ αὐτῶν τῶν χρεύσεων, ἀναγκαζομένων τῶν συνήθων καὶ Κανονικῶν ὑποτυπώσεων περὶ τῆς οὐσιώδους ὑποθέσεως οὕτω σφικτὰ συνδεδεμένους μὲ τὴν ἀκεραιότητα καὶ καθαριότητα τῆς διδασκαλίας τῆς Ἐκκλησίας, μὲ τὴν ἐλευθερίαν καὶ ἐπομένως μὲ τὴν λαμπρότητα τῆς ἰδίας, καὶ μὲ τὴν γαλήνην τῶν συνειδήσεων, . . . διατοῦτο » κ. τ. λ. » Ἐντεῦθεν ἐξάγεται ὅτι μόνον τὰ περὶ Τύπων ἐνομοθετήθησαν, οὐχὶ δὲ καὶ τὰ περὶ οὐσίας, διατελέσαντα ἐξεναντίας ἀνέπαφα καὶ μάλιστα ἐνισχυθέντα. Ἄρα τοῦ τοιοῦτου νόμου ἅπασαι αἱ διατάξεις ἀφορῶσι Τύπους, οὐχὶ δὲ καὶ οὐσίαν, ὑπ' αὐτοῦ τοῦ Νόμου μάλιστα ἐξαίρουμένην· ὥστε ἡ μὲν οὐσία τῆς ἐκλογῆς δικάζεται μὲ τοὺς Κανόνας, οἱ δὲ Τύποι μὲ τὸν Ἰόνιον νόμον καὶ οὕτω μόνον συμφωνοῦσιν οἱ νόμοι μὲ τοὺς Κανόνας. Ἐὰν ἔλαβον χώραν παρατυπίαι καὶ ἀκυρότητες κατὰ τὴν ἐκλογὴν, δίκαιον εἶχεν ἡ Βουλὴ νὰ ἐφαρμώσῃ τὸν πολιτικὸν νόμον καὶ νὰ ἀποδοκιμάσῃ τὰς ἐργασίας τῆς Συνελεύσεως τοῦ Κλήρου, διότι ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ δικάζῃ Τύπους, καὶ Τύπους μόνον. Κατὰ νόμον ἄρα δὲν ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ ἐπεμβαίῃ εἰς τὴν οὐσίαν καὶ νὰ ἀποδοκιμάζῃ τὸ ἐκλεγόμενον πρόσωπον ἐναντίον τῶν Κανόνων, ἐφαρμόζουσα ἀνεφάρμοστον νόμον. Τοῦ λοιποῦ ποῶς τις ἀναλυτικῶς νοῦς ἠδύνατο νὰ λαλήσῃ καθαρώτερον τοῦ παρατεθέντος νόμου; Καὶ ἰδοὺ, ἐξερχομένης εἰς φῶς τῆς διατάξεως τοῦ νόμου, διασκεδάζεται ὡς ἰστός ἀράχνης πρὸ νομιζόμενον ἢ δολίως πλαστουρούμενον δικαίωμα τῆς Κυβερνήσεως, τὸ οὐδὲ κατὰ φαντασίαν ἐνυπάρχον εἰς τὸν νόμον. Πλὴν ἂς προχωρήσωμεν καὶ εἰς αὐτὰ τὰ ἄρθρα τούτου.

Ἡ Ἀρχαιρεσία τοῦ Μητροπολίτου ἀντικείμενον ἔχει τὴν ἐνδὲς καὶ μόνου ὑποψήφου ἐκλογὴν καὶ παύσασιν

εἰς τὴν ἀναπόφευκτον ἐπικύρωσιν τῆς Βουλῆς, ὅσαδήποτε καὶ ἂν ὦσι τὰ ψηφίζόμενα πρόσωπα, κατὰ διαφορὰν ἄλλης ἀρχαιρεσίας, ὡς τῆς τῶν δημοτικῶν Συμβούλων, καὶ ἢ οἱ μὲν ἐκλογεῖς ψηφίζουσι δέκα πρόσωπα, ἡ δὲ Βουλὴ ἐκλέγει ἐξ αὐτῶν καὶ ἐπικυροῖ *πέντε*. Τοιαύτη ἀρχαιρεσία, ἐνεργουμένη, ἔχει, καθὼς καὶ πάσης φύσεως Ἀρχαιρεσία, δύο τινα, οὐσίαν καὶ τύπου· καὶ κατὰ μὲν τὴν οὐσίαν, ἡ τοῦ Μητροπολίτου κανονικὴ Ἀρχαιρεσία, ἀπείρως μᾶλλον ἢ παντὸς ἄλλου ἀξιωματικοῦ, εἶναι ἀνεξέλεγκτος, καὶ ὡς πρᾶγμα συνειδήσεως δὲν εἶναι ἐπιδεκτικὸν κρίσεως ἀποδοκιμασίας οὐδεμιᾶς, εἰμὴ τῆς τοῦ Θεοῦ· κατὰ δὲ τοὺς τύπους, ὑπόκειται βεβαίως εἰς τὴν κρίσιν τῆς ὑπερτάτης Ἀρχῆς. Οἱ τύποι μόνον γρηγοροῦσι κατὰ τὸ δυνατόν ἐπὶ τῆς οὐσίας, ἄρα ἐκάστη ὑπερτάτη Ἀρχὴ ἐπὶ τῶν τύπων ὀφείλει νὰ ἐπαγρυπνῇ. Ἡ οὐσία διαφεύγει τὴν ἐπιτήρησιν οἰουδήποτε προσώπου ἢ Ἀρχῆς, ἀλλ' οἱ Τύποι τοῦτο τὸ καλὸν ἔχουσιν, ὅτι δυνατόν καὶ πᾶν εὐκολον ἦναι νὰ ἐπιτηρῶνται καὶ νὰ σημειοῦνται ἐπὶ τοῦ χάρτου ἂν ἐτηρήθησαν ἢ ὄχι, καὶ νὰ ἐξελέγχωνται ὑπὸ τῆς Ἀκρας Ἐξουσίας. Ὅ,τι δὲ λέγομεν εἶναι, ὅτι κατὰ μὲν τὴν οὐσίαν ἡ ἐκλογὴ δὲν δύναται νὰ ἔχῃ κριτὴν εἰμὴ δι' αἰτίαν κανονικὴν, κατὰ δὲ τοὺς τύπους, ἔχει καὶ ὀφείλει νὰ ἔχῃ ὡς τοιοῦτον τὴν Βουλὴν, διότι περὶ Τύπων καὶ μόνον ἐγράφη ὁ νόμος. Ἡ Κυβέρνησις ὑπερβᾶσα τὰ ὅρια τῶν δικαιωμάτων της συνέχεε σκοπίμως τὰ δύο ἀσύγχητα ταῦτα, διὰ νὰ κρίνῃ τὴν ἐκλογὴν κατὰ τὴν οὐσίαν ὡς καὶ κατὰ τοὺς Τύπους. Ἰδοὺ οἱ Νόμοι.

» Ἄρθρ. 1^{ον} *Αἱ Ἐκλογαὶ* τῶν Μητροπολιτῶν (λέγει ὁ ρηθεὶς νόμος τῆς Συνελεύσεως ἐν τῇ ἐπισήμῳ μεταφράσει), *αἱ ἐκλογαὶ* τῶν Μητροπολιτῶν, Ἀρχιεπισκόπων καὶ ἐπισκόπων τῆς ἐπικρατοῦσης ἐκκλησίας τούτου τοῦ Κράτους θὰ γίνονται κατὰ τοὺς Κανόνας καὶ τὰς ἀρχαίας συνηθείας τῶν Νήσων ἀπὸ τὸν Κλῆρον τῶν ἀνηκουσῶν Ἐπαρχιῶν μὲ τὴν πλειοψηφίαν καὶ μυστικὴν ψηφοφορίαν, θὰ εἶναι ὅμως ὑποκείμεναι εἰς τὴν ἀποδοκιμασίαν τῆς ἐκτελεστικῆς Δυνάμεως. »

Ὅστις ἔχει λογικὸν βλέπει ὅτι ὁ νόμος δὲν λαλεῖ περὶ ἀποδοκιμασίας ἐκλεγμένου προσώπου· ὅστις ἔχει λογικὸν βλέπει ὅτι ὁ νόμος λαλεῖ ἐξ ἐναντίας περὶ ἀποδοκιμασίας *ἐκλογῶν*, ἥτοι Ἀρχαιρεσιῶν, καὶ *Ἀρχαιρεσία* ἡ *ἐκλογαὶ* εἶναι πᾶσαι αἱ ἐργασίαι, καθόλου θεωρούμεναι, δι' ὧν ἀναδεικνύεται τις ἐν Συνελεύσει Κλήρου ἄξιος τοῦ ἐπισκοπικοῦ Ὁρόνου· καὶ ἄλλο μὲν τὸ ἐκλεγόμενον πρόσωπον, ἄλλο δὲ αἱ ἐκλογαὶ, ἄλλο αἱ ἐργασίαι τῆς Συνελεύσεως, ἄλλο τὸ ἀποτέλεσμα αὐτῶν. Ἄν δὲ αἱ ἐκλογαὶ θὰ εἶναι ὑποκείμεναι εἰς τὴν ἀποδοκιμασίαν τῆς ἐκτελεστικῆς Δυνάμεως, ἄρα ἡ Βουλὴ τὰς ἐργασίας μόνον δύναται νὰ ἀποδοκιμᾷ, καὶ τοῦτο διὰ λόγους παρτυπίας, ὡς ὀρίζει ὁ νόμος, οὐχὶ δὲ καὶ δεχομένη ταύτας, νὰ ἀποδοκιμᾷ μόνον τὸ ἐλεγχθὲν πρόσωπον. Τὸ σύνολον τῶν ἐργασιῶν τῆς Συνελεύσεως τοῦ Κλήρου δύναται καὶ πρέπει νὰ ἀποδοκιμᾷται, ὅσας δὲν ἐτηρήθησαν οἱ Τύποι κατὰ τὰς ἐκλογάς, ἀλλ' ἐκ τούτου δὲν λαμβάνει δικαίωμα ἡ Βουλὴ νὰ ἀποδοκιμᾷ τὸ πρόσωπον, δεχομένη ἄλλως τὰς γενομένας ἐκλογάς. Καὶ λοιπὸν ἄλλη ἀλήθεια ἐπὶ τοῦ προκειμένου δὲν ὑπάρχει εἰμὴ ἡ ἀπ' ἀρχῆς ἐκτεθεῖσα ὅτι τοὺς Τύπους δικάζει μόνον ἡ Βουλὴ. Οὕτω κατὰ τὸ 1^{ον} ἄρθρον τοῦ νόμου, ἡ ἐκλογὴ πρέπει νὰ γίνηται κατὰ τοὺς Κανόνας καὶ ἀρχαίας συνηθείας τῶν Νήσων μὲ μυστικὴν ψηφοφορίαν καὶ πλειοψηφίαν· δὲν ἐτηρήθησαν οἱ Τύποι οὗτοι; τότε ἡ Βουλὴ ἔχει τὸ δικαίωμα τῆς ἀποδοκιμασίας ὅλων τῶν πράξεων τῆς Συνελεύσεως τοῦ Κλήρου. Κατὰ τὸ 2^{ον} καὶ 3^{ον} ἄρθρον τοῦ Νόμου, ἀνάγκη πᾶσα νὰ προεδρεύεται ἡ Συνέλευσις τοῦ Κλήρου ὑπὸ τῆς ἐπιτροπῆς τῶν δεῖνα προσώπων, νὰ ὀνοματίζῃ τὸν ὑπόψηφον ὁ Κλῆρος, καὶ ὁ κατάλογος τῆς ὀνοματίσεως νὰ ὑπογράφηται ὑπὸ τοῦ δεκάτου μέρους τοῦλάχιστον τῶν ἱερέων τῆς Νήσου· δὲν ἐτηρήθησαν οἱ τύποι οὗτοι; ἡ Βουλὴ ἀποδοκιμᾷ τὰ κατὰ τὴν ἐκλογὴν. Τὸ 4^{ον} ἄρθρον ὀρίζει ὅτι ἐκλογεῖς καὶ ὑπόψηφοι νὰ ἦναι ἰθαγενεῖς τῆς Νήσου· ἡ ἐκλογὴ ἐγένεν ἀπεναντίας ὑπὸ ἱερέων μὴ ἰθαγενῶν εἰς ὑπόψηφον μὴ ἰθαγενῆ; οἱ τύποι βιάζονται καὶ ἡ Βουλὴ τότε ἀποδοκιμᾷ τὴν ἐκλογὴν. Τὰ ἄρθρα 1^{ον} 2^{ον} 3^{ον} 4^{ον} τοῦ ἀπὸ 31 Ἰουλίου 1833. Ε. Ν. Ὁργανικοῦ Διατάγματος τῆς Βουλῆς ἀπαιτοῦσι καταλόγους, δηλοποιήσεις, προθεσμίας καὶ ἄλλας προεισοδιώδεις ἐργασίας διὰ τὴν Συνέλευσιν τοῦ Κλήρου· ἂν οἱ οὐσιώδεις τύποι οὗτοι δὲν ἐτηρήθησαν, ἡ Βουλὴ ἀποδοκιμᾷ τὴν ἐκλογὴν ἀκυροῦσα πάντα τὰ κατ' αὐτήν. Τὸ 6^{ον} ἄρθρον τοῦ αὐτοῦ Διατάγματος θεωρεῖ τύπον νομιμότητος τὸ νὰ ἐνεργῇται ἡ ἐκλογὴ, τῶν θυρῶν κεκλεισμένων· τὸ 9^{ον} ἀπαιτεῖ, διὰ τὸ κύρος τῆς ἐκλογῆς, τοῦλάχιστον τὸ ἥμισυ τοῦ ἀριθμοῦ τῶν ἱε-

ρέων τῆς Νήσου· τόσα ἄλλα ἄρθρα ἀπαιτοῦσι καὶ ἄλλους τινὰς τύπους οὐσιώδεις· παρελείφθησαν οἱ τύποι; ἡ Βουλὴ διατοῦτο ἀποδοκιμάζει τὴν ἐκλογὴν. Ἰδοὺ ὅποια τις εἶναι ἡ ἀποδοκιμασία, εἰς τὴν ὁποίαν θὰ εἶναι ὑποκείμεναι αἱ ἐκλογαί· ἰδοὺ τὰ δικαιώματα, μάλιστα καθήκοντα ἀπαραίτητα τῆς ἐξουσίας. Ψευδέστατον ἄρα ὅτι ἔχει ἄλλα τινὰ παρὰ ταῦτα.

Ἡ φύσις τῆς ἐκλογῆς καὶ τὰ κείμενα τοῦ νόμου εὐκόλως πείθουσιν ἕνα ἕκαστον πόσον τὸ ἄδικον τῆς Κυβερνήσεως, πόσον δὲ καὶ τὸ δίκαιον τοῦ Τόπου. Πλὴν ἄλλα καὶ ἐπὶ τοῦ ἐναντίου σκεπτόμενοι ἀνευρίσκομεν τὴν αὐτὴν ἀλήθειαν. Ἐὰν τῶντι τὸ περὶ οὗ ὁ λόγος 1^{ον} ἄρθρον ἀφορᾷ ὅχι τὴν ἀποδοκιμασίαν τῶν ἐργασιῶν, ἀλλὰ τὴν τοῦ ἀποτελέσματος τούτων, κατ' οὐδεμίαν τότε περίστασιν, δι' οὐδεμίαν καταπάτησιν τύπων, μὲ ὅλας τὰς ἐνδεχομένας ἀκυρότητας, δὲν δύναται ἡ Βουλὴ νὰ ἀποδοκιμάσῃ τὰς ἐκλογάς, καὶ ὁ λόγος τούτου νόμιμος καὶ προφανὴς, διότι δηλαδὴ, οὐδὲ ὁ Νόμος οὐδὲ τὸ Διάταγμα ὀρίζουσιν ἄλλο τι περὶ τούτου· ἀλλὰ τοῦτο ἄτοπον καὶ γελοῖον, ἄρα ὁ νόμος ἀφορᾷ τὴν ἀποδοκιμασίαν τῶν ἐργασιῶν καὶ ὅχι τοῦ ἀποτελέσματος τούτων· ἐνταῦθεν πρόδηλον ἐκ περιουσίας γίνεται τίνα καταδικάζουσιν ἡ λογικὴ καὶ ὁ νόμος καὶ ὑπὲρ τίνος συνηγοροῦσιν.

Ἀλλ' ἀντὶ τοῦ νὰ προκαλωμέν τὴν Βουλὴν καὶ τοὺς ὁπαδοὺς αὐτῆς εἰς τὸ νὰ εὗρωσι καὶ ἀντιτάξωσι κατὰ τοῦ τόπου κείμενον νόμου διαλαμβάνον περὶ ἀποδοκιμασίας ἐκλογῶν ἕνεκα παρατυπίας· ἐὰν τοιοῦτο δὲν ὑπάρχῃ τὸ ῥηθὲν, θέλομεν ἀπεναντίας παραθέσει ἡμεῖς καὶ ἕτερον κείμενον νόμου ἀποδεικνύον ὅτι, ἅπαξ ἐκλεχθεῖς, ὁ ὑπόψηφος ἐπικυροῦται ἀναγκαίως ὑπὸ τῆς Κυβερνήσεως. Τὸ 22^{ον} ἄρθρον τοῦ Ὁργανικοῦ Διατάγματος τῆς Βουλῆς ἔχει οὕτως· «Ἀπαγορεύεται ῥητῶς πᾶσα ἐνδειξις δημοσίου ἐπευφημίας πρὸς τὸν ἐκλεχθέντα, ἑωσὺ οὗτος λάβῃ τὴν ἐπιδοκιμασίαν τῆς Βουλῆς. » Βλέπετε; τὸ Διάταγμα δὲν λαλεῖ εἰμὴ περὶ ἐπιδοκιμασίας ἢ τοι ἀναγνωρίσεως, ὅπερ καὶ συμφωνεῖ μὲ τοὺς Κανόνας καὶ τὸ Ἰόνιον Σύνταγμα, ὡς θέλομεν ἰδεῖ. Ἐν ἄλλως εἶχε τὸ πρᾶγμα, διατί νὰ μὴ λαλῇ τὸ Διάταγμα καὶ περὶ ἀποδοκιμασίας, ἐνῶ περὶ ταύτης εἰς οὐδὲν ἄλλο μέρος τοῦ νόμου δὲν γίνεται λόγος; Μὲ τοῦτο συμφωνεῖ καὶ ἡ ἀπαγόρευσις τῶν ἐπευφημιῶν, διότι Κυβερνήσις ὑποπτος καὶ δυναστικὴ δὲν θέλει ἐπευφημίας γινόμενας εἰς οὐδένα, παρὰ εἰς τὸν ὑπ' αὐτῆς πρῶτον ἀναγνωρισθέντα. Ἀνάπτυξιν πλειοτέραν δὲν προσφέρομεν, διότι ὁ νόμος εἶναι σαφέστατος. Καὶ ταῦτα μὲν πρῶτα ἐπιχειρήματα τοῦ Τόπου κατὰ τῆς Κυβερνήσεώς του, δεύτερα δὲ τὰ ἀκόλουθα.

Εἴπομεν ἀνωτέρω ὅτι διὰ νὰ δώσῃ εἰς τὴν αὐθαίρεσίαν τὸ κάλυμμα τῆς νομιμότητος, ἡ Κυβέρνησις κατέφυγεν εἰς τὴν αἰτίαν τοῦ ὅτι τὸ ῥηθὲν πρῶτον ἄρθρον τοῦ νόμου ἀφορᾷ τὸ ἀποτέλεσμα τῶν ἐκλογῶν καὶ οὐχὶ αὐτὰς τὰς ἐκλογάς. Ἀλλὰ καὶ οὕτω συλλογίζομένη ἡ Κυβέρνησις δὲν κερδίζει τίποτε, μάλιστα νικᾷται κατὰ κράτος, διότι ὁ Τόπος δέχεται χαίρων τὴν τοιαύτην ὑπόθεσιν. Ἀφορᾷ τὸ ἄρθρον ἐκεῖνο τὴν ἀποδοκιμασίαν τοῦ ἐκλεγμένου προσώπου; ἔστω· πλὴν οὕτως ἔχον εἶναι ἄκυρον κατὰ τοῦτο, ὡς ἐναντιούμενον εἰς τοὺς Κανόνας, καὶ ὅχι δι' ἄλλον λόγον εἰμὴ μόνον διότι ἐναντιοῦται εἰς τοὺς ἱεροὺς Κανόνας. Παράδοξον τοῦτο; οὐδαμῶς! Ἐὰν ὁ εὐσεβὴς καὶ φιλόθεος αἰσθάνεται ὅλην τὴν ὀρθότητα τῆς τοιαύτης συνεπείας, ὁ νομικὸς καὶ ἀδιάφορος δὲν δύναται νὰ μὴ ὁμολογήσῃ τὴν ἥτταν τῆς Κυβερνήσεως ἀπέναντι τοῦ Συντάγματος καὶ τῶν ἄλλων νόμων τοῦ Κράτους. Ἡ νομικὴ περὶ τῶν κατὰ τὴν Ἐκκλησίαν θεωρία εἶναι ὅτι πάντα ταῦτα ὀφείλουσι νὰ μένωσιν ἀνεπαφὰ καὶ ἀνεπηρέαστα. Αὕτη ἡ ἀρχὴ ἢ διέπουσα τὴν Ἐκκλησίαν, αὕτη ἡ μόνη σχέσις τῆς Κοσμικῆς ἐξουσίας πρὸς τὴν Ἐκκλησίαν. Αὕτη ἡ σχέσις ἐτηρήθη ἀνέκαθεν ἀπὸ τοῦ Συντάγματος μέχρι τῆς σήμερον, διότι προὔπῃρχεν αὐτὸ τὸ Σύνταγμα τὴν ἀνεγνώρισε, διότι εὔρε τὴν Ἐκκλησίαν διοικουμένην μὲ τὸ ἴδιον αὐτῆς Σύνταγμα, διαρκέστερον παντὸς ἀνθρωπίνου Συντάγματος. Αὐτὸ τὸ Πολιτικὸν Σύνταγμα κηρύττει ἄκυρον καὶ μὴ δυνάμενον νὰ ὑπάρξῃ νομίμως πᾶν ὅ,τι ἐναντιοῦται εἰς τοὺς Κανόνας καὶ τὰ νενομισμένα τῆς Ἐκκλησίας, ἰδίως δὲ μὴ δυναμένην νὰ λάβῃ χώραν ὅποιανδήποτε διάταξιν ἢ μεταβολὴν ἄνευ τῆς θελήσεως τῆς Α. Μ. καὶ τοῦ Πατριάρχου Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου. Τὸ τέταρτον ἄρθρον τοῦ δευτέρου τμήματος τοῦ πέμπτου Κεφαλαίου τοῦ Συντάγματος ἔχει οὕτως· «Ἐπειδὴ ἡ ὀριστικὴ διάταξις ἢ ἐκδοθησομένη κατὰ συνέπειαν τοῦ πρώτου διαδελωτικοῦ ὅρου τοῦ παρόντος τμήματος (1), ἢ ὅποιανδήποτε ἄλλην

(1) Περὶ Ἐκκλησιαστικοῦ συστήματος τῆς Ἑπτανήσου.

» μεταβολή (ἐὰν αὕτη λάβῃ ποτὲ χώραν) δὲν δύνανται νὰ προσδιορισθῶσι μέχρις οὗτου γίνῃ γνωστὴ ἡ θέλησις
 » τοῦ προστάτου Βασιλέως, καὶ τοῦ Παραγιωτάτου πατρὸς τῆς Ἐπικρατοῦσης Ἐκκλησίας, διακηρύσσεται, ὅτι
 » ἡ Γερουσία τοῦ Κράτους τούτου ἐπιφυλάττει εἰς ἐαυτὴν πᾶσαν καὶ ὅποιανδήποτε δύναμιν τοῦ νὰ κάμῃ, μὲ
 » τὴν συγκατάθεσιν τῆς Α. Ε. τοῦ Λόρδου Μεγάλου Ἀρμοστοῦ τοῦ Προστάτου Βασιλέως, ἐκείνας τὰς τρο-
 » ποποιήσεις, μεταβολὰς ἢ διαταγὰς ἀναφορικὰς εἴτε εἰς τὸν τρόπον τοῦ ἐκλέγειν τοὺς ἀξιωματικοὺς τῆς Ἐπι-
 » κρατοῦσης Ἐκκλησίας εἴτε εἰς ἄλλας ὑποθέσεις συνδεδεμένας μετὰ τῆς Ἐπικρατοῦσης Θρησκείας, αἱ ὅποιαι
 » νὰ μὴ ἐναντιοῦνται εἰς τὴν πνευματικὴν ἐξουσίαν τῆς Κεφαλῆς τῆς Ἐπικρατοῦσης Θρησκείας, τοῦ Παναγιω-
 » τάτου Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως, καὶ εἰς τοὺς Κανόνας τῶν Ἀγίων Συνόδων τῆς Ἀνατολικῆς Ἐκ-
 » κλησίας. » Ἀκούεις, λογικὲ ἄνθρωπε, ὅποῃ καὶ ἡμᾶς αἱ σχέσεις τῆς Κοσμικῆς πρὸς τὴν πνευματικὴν ἐξουσίαν;
 Αἱ σχέσεις αὗται ἀναγνωρίζονται καὶ στερεοῦνται, εἰ δυνατόν, ὑπ' αὐτοῦ τοῦ Συντάγματος. Καὶ ὅχι μόνον εἰς τοῦτο
 τὸ μέρος κηρύττει τὸ Σύνταγμα ἀμετακίνητα τὰ τῆς Ἐκκλησίας, ἀλλὰ καὶ ἀλλαχοῦ ὡς εἰς τὰ ἄρθρα τοῦ 1^{ου} καὶ
 3^{ου} τοῦ δευτέρου τμήματος τοῦ πέμπτου Κεφαλαίου ἐν οἷς ἐπικρατεῖ ἡ αὐτὴ ἀρχὴ εἰς πράγματα μυριάκις κα-
 τώτερα τῶν τῆς ἐκλογῆς τοῦ Ἐπισκόπου, τοῦ ὁποίου ἡ ἐκ μέρους τῆς πολιτικῆς ἀρχῆς αὐθαίρετος ἀποδοκιμασία
 πλήττει καίρως τὴν ὀρθόδοξον Ἐκκλησίαν, δίδουσα αὐτὴν εἰς διαρπαγὴν λύκων. Ὅτι δὲ ὁ τοιοῦτος νόμος καὶ ἡ περὶ
 τῆς ὁ λόγος πρᾶξις τῆς Βουλῆς ἐναντιοῦνται εἰς τὴν κατὰ τὸ Σύνταγμα Πνευματικὴν ἐξουσίαν τοῦ Παραγιω-
 τάτου Πατριάρχου, καὶ εἰς τοὺς Κανόνας τῶν Ἀγίων Συνόδων τῆς Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας, εἶναι ἐκτὸς πάσης
 ἀμφιβολίας· ἄρα ἄκυρον τὸ μέρος ἐκεῖνο τοῦ 1^{ου} ἁρθρου τοῦ Νόμου. Ἡ κρίσις αὕτη ὀρθή, διότι εἶναι συνέπεια
 τῶν δεδομένων.

Τόσον ὀρθὸν εἶναι ὅτι τὸ τοιοῦτο μέρος τοῦ ἁρθρου ἐκεῖνου ἀποβαίνει ἄκυρον αὐτοδικαίως, ἂν τῶνοι ἤθελεν
 ἔχει τὸ νόημα, τὸ ὁποῖον προσποιουμένη ἀποδίδει εἰς αὐτὸ ἡ Κυβέρνησις, ὥστε ἐξάγεται τοῦτο καὶ ἐκ τοῦ προσι-
 μίου τοῦ ἰδίου προμνησθέντος περὶ ἐκλογῆς ἐπισκόπων Νόμου. Ἰδοὺ καὶ αὖθις ἡ δευτέρα σκέψις τοῦ προσιμίου κατὰ
 τὴν ἐπίσημον μετάφρασιν. « Ἐπειδὴ εἶναι ἀνάγκη νὰ νομοθετηθοῦν διὰ τὸ ἐξῆς οἱ Τύποι καὶ ὁ καιρὸς τῶν ἐκλο-
 » γῶν τῶν τακτικῶν Ἀρχιερέων, εἰς τὰς διαφόρους Νήσους διὰ ἀνικλήρωσιν τῆς χηρείας καὶ ἐνταύτῃ διὰ τὴν
 » ἐσωτερικὴν διοίκησιν τῶν ἐπαρχιῶν ἐκ καιρῷ αὐτῶν τῶν χηρεύσεων, ἀνακαλουμένων τῶν συνήθων καὶ κανονι-
 » κῶν ὑποτυπώσεων περὶ τῆς οὐσιώδους ὑποθέσεως οὕτω σφικτὰ συνδεδεμένης μὲ τὴν ἀκεραιότητα καὶ κα-
 » θαριότητα τῆς διδασκαλίας τῆς Ἐκκλησίας, μὲ τὴν ἐλευθερίαν καὶ ἐπομένως μὲ τὴν λαμπρότητα τῆς ιδίας,
 » καὶ μὲ τὴν γαλήνην τῶν συνειδήσεων, διὰ τοῦτο κ. τ. λ. »

Πρῶτον καὶ κατ' ἀρχὰς σημειῶδες εἶναι, ὡς εἵπομεν ἀνωτέρω, ὅτι ὁ νόμος ὁ περὶ ἐκλογῆς ἐπισκόπων ἐγρᾶφη
 πρὸς ὀρισμὸν τῶν Τύπων καὶ τοῦ Καιροῦ τῆς ἐνεργείας τοῦ δικαιώματος τῆς ἐκλογῆς, τὸ ὁποῖον προϋπῆρχεν ἄλλως
 δυνάμει τῶν ἀναλλοιώτων Κανόνων καὶ τῆς ἀρχαίας συνθηκῆς τῆς Ἐκκλησίας· παρατήρησις, ἥτις δὲν πρέπει πώ-
 ποτε νὰ παραλείπηται, ἀποδεικνύουσα ὅτι ἡ ἐν τῷ πρώτῳ ἁρθρῷ τοῦ νόμου διαλαμβανομένη ἀποδοκιμασία εἶναι
 ἀποδοκιμασία Τύπων καὶ οὐχὶ ἐκλεχθέντος προσώπου. Δεύτερον δὲ, ἐπειδὴ λαλοῦμεν ἐπὶ τῇ στιγμιαίᾳ ὑποθέσει
 ὅτι ἀφορᾷ τὸ πρόσωπον, καὶ ὅτι οὕτως ἔχον εἶναι ἄκυρον, καταφανῆ ποιοῦμεν τὴν εἰς τὸ προοίμιον τοῦ ὅλου νόμου
 ἀντίφασιν τοῦ πρώτου αὐτοῦ ἁρθρου, ἐξ ἧς καὶ πάλιν πηγάζει τὸ ἄκυρον. Πῶς! ὅλος ὁ νόμος ἐγρᾶφη πρὸς συν-
 τήρησιν τῶν συνήθων καὶ κανονικῶν ὑποτυπώσεων περὶ τῆς οὐσιώδους ὑποθέσεως τῆς ἐκλογῆς τῶν ἐπισκό-
 πων, καὶ ἀμέσως τὸ πρῶτον ἁρθρον τοιοῦτου νόμου ἀνατρέπει καὶ Κανόνας καὶ ἀρχαίας συνθηκῆς τῆς Ἐκκλη-
 σίας! Ὁ ὅλος νόμος ἐτέθη πρὸς διατήρησιν τῆς ἀκεραιότητος καὶ καθαρότητος τῆς διδασκαλίας τῆς Ἐκκλη-
 σίας, καὶ τὸ πρῶτον αὐτοῦ ἁρθρον εἰσάγει σχίσμα καὶ αἵρεσιν καὶ μολυσμὸν τῆς διδασκαλίας αὐτῆς! Ὁ ὅλος
 νόμος ἐκυρώθη πρὸς διατήρησιν τῆς ἐλευθερίας καὶ λαμπρότητος τῆς Ἐκκλησίας, καὶ ἐν ἁρθρῷ αὐτοῦ δεσμεύει
 τὴν Ἐκκλησίαν! Ὁ νόμος συνετάχθη πρὸς καθορᾶσαι καὶ γαλήνην τῆς συνειδήσεως (ὁ ἀναγινώσκων νοεῖτω),
 καὶ τὸ πρῶτον αὐτοῦ ἁρθρον ταράττει τὰς συνειδήσεις καὶ ἐκσφενδονίζει δαλὸν πυρὸς εἰς τοὺς κόλπους τῆς Ἐκ-
 κλησίας, καὶ διεγείρει φόβους, καὶ ἀπαιλεῖ ὅσα ἄρῃστα καὶ ἀπόκρυφα! Δίδεται ἀντίφασις ταύτης μεγαλητέρα; Τὸ

ἄρθρον μάχεται κατὰ τοῦ νόμου, τὸ μέλος κατὰ τοῦ σώματος· ἄρα πρέπει τὸ μέλος νὰ ἐκκοπῇ τοῦ σώματος, ἵνα διατελέσῃ τοῦτο ὑγιές. Ἄρα τὸ ἄρθρον, κατὰ τὸ ἀφορῶν τὴν ἀποδοκιμασίαν μέρος, δὲν δύναται νὰ ἐνεργήται, ὃν ἄκυρον αὐτοδικαίως.

Ἡ μία παράνομία ὁδηγεῖ εἰς τὴν ἄλλην, ἡ δὲ τελευταία ἀναγγέλλει σαφέστερον τὴν πρώτην, καὶ ἰδοὺ τοῦ λεγομένου ἡ δεῖξις. Ἐφανερώσαμεν κατ' ἀρχὰς ὅποῖον τὸ γράμμα καὶ πνεῦμα τῶν Κανόνων καὶ τοῦ περὶ ἐκλογῆς τῶν ἐπισκόπων νόμου, καὶ ἵδομεν ὅποσον τὸ δίκαιον τοῦ Τόπου καὶ τὸ ἄδικον τῆς Κυβερνήσεως. Ὑπεχωρήσαμεν, χάριν ὑποθέσεως, ὅτι τοιαῦτα δὲν ἦσαν τὸ πνεῦμα καὶ γράμμα τοῦ νόμου, καὶ οὕτω πάλιν ἀνεφάνη τὸ ἄδικον τῆς Κυβερνήσεως καὶ τὸ δίκαιον τοῦ Τόπου. Ἄς ὑποχωρήσωμεν καὶ πάλιν, χάριν ὑποθέσεως, ὅτι ἡ Βουλὴ κανονικῶς καὶ νομίμως ἐποίησεν, ἀποδοκιμάσασα τὸν ἐκλεχθέντα Μητροπολίτην τῆς Νήσου· ὅχι διατοῦτο δικαιολογεῖται ἡ παράνομος, ἡ διὰ τῆς λόγχης ἀναγόρευσις τοῦ Κυρίου Κοντομιχάλου· ἐντεῦθεν πηγάζει νέον ἐπιχείρημα κατὰ τῆς βίας τῶν Κρατούντων.

Ὅτι οἱ Κανόνες καὶ οἱ Νόμοι ἐκλογὴν ἐνὸς καὶ μόνου προσώπου γνωρίζουσι, τοῦτο καὶ βέβαιον εἶναι καὶ ἀνωτέρω εἵπομεν. Ἐκτὸς τοῦ ἐκλεχθέντος, πάντα τὰ λοιπὰ ὑπόψηφα πρόσωπα ὅχι μόνον δὲν ἐκλέγονται, ἀλλὰ καὶ ἀποδοκιμάζονται εἰς τὴν ἐκλογὴν· ἄρα πᾶσα πολιτικὴ ἀναγόρευσις ἐνὸς τούτων, εἶναι ἀναγόρευσις προσώπου, οὐχὶ μόνον μὴ ἐκλεχθέντος, ἀλλὰ καὶ πανδήμως ἀποδοκιμασθέντος. Δὲν ἐσύμφερεν εἰς τοὺς Δυνατοὺς τῆς ἡμέρας ὁ εἰς τὴν Ὀρθοξείαν καὶ Πατρίδα προσφιλεῖς Κωνσταντῖνος; ἄς ἀποδοκιμασθῇ, ἂν παραχωρῇ τοῦτο ἡ πρόνοια τοῦ Θεοῦ· ἀλλὰ, χωρὶς νέας καταπατήσεως νόμων θεῶν καὶ ἀνθρωπίνων, δὲν δύναται ἡ Βουλὴ, ἥτοι ὁ ὑπὸ τὴν χλαμύδα τοῦ προέδρου αὐτῆς ἐνεργῶν, νὰ ἀναγορεύσῃ τὸν μηδέποτε ἐκλεχθέντα καὶ τὸν αἰετοτε ἀποδοκιμασθέντα. Λοιπὸν πρὸς τί οἱ Κανόνες; πρὸς τί οἱ νόμοι τῆς Συνελεύσεως; πρὸς τί τὰ διατάγματα τῆς Βουλῆς αὐτῆς; Καταπάτησις νόμων φρικωδεστέρα, ἐμπαιγμὸς Κλήρου καὶ Λαοῦ πικρότερος δύναται νὰ δοθῶσιν ἀπέναντι τῶν πεπραγμένων;

Καὶ εἴθε ἡ Βουλὴ νὰ ἔλεγεν ὅτι ἀναγορεύει, ἢ διορίζει τὸν Κοντομιχάλον! Λόγχας ἔχει πολλὰς καὶ δι' αὐτῶν εὐκόλως ἐπιβάλλει τὸν μοιχὸν ἐπὶ τῆς μὴ δεχομένης αὐτὸν Ἐκκλησίας· ἀλλ' ὥσανεὶ ἤθελεν ἵνα μαρτυρήσῃ τῇ ἀληθείᾳ καὶ ὁμολογήσῃ τὴν ἥτταν, προσπαθοῦσα νὰ ἐπενδυθῇ τὸ κάλυμμα τοῦ νόμου εἰς τοιοῦτον διορισμὸν, εἶπεν ὅτι εὐηρεστήθη νὰ δώσῃ τὴν ἐπιδοκιμασίαν τῆς εἰς τὴν ἐκλογὴν τοῦ Κοντομιχάλου. Ὁ Κοντομιχάλος δὲν ἐξελέχθη, καὶ ἡ Βουλὴ θέλει νὰ θεωρῇ αὐτὸν ἐκλεχθέντα! Ὁ Κοντομιχάλος ἀποδοκιμασθῇ, καὶ ἡ Βουλὴ εὐαρεστεῖται νὰ δώσῃ τὴν ἐπιδοκιμασίαν τῆς εἰς τὴν ἐκλογὴν του! Οὐδεμία ἐκλογὴ ἀφ' ἐνὸς, καὶ ἐπιδοκιμασία ταύτης ἀφ' ἐτέρου· ἀποδοκιμασία προσώπου ἀφ' ἐνὸς, καὶ ἐπιδοκιμασία τούτου ἀφ' ἐτέρου. Ὄντως πράξεις ἀντίθεοι καὶ ἀνομοι, στερούμεναι καὶ λογικῆς καὶ ἠθικῆς. Καλλίον καὶ εὐπρεπέστερον ἤθελεν εἶσθαι διὰ τοὺς Δυνατοὺς τῆς ἡμέρας, ἂν ἀπ' εὐθείας ἤθελον διορίσει αὐτὸν, καθὼς καὶ πάντα ἄλλον ἀστυνομικὸν ὑπάλληλον.

Ἰδοὺ ἡ ἐγγραφὸς ἀγγελία, μεταφραζομένη ἐκ τῆς ἰταλικῆς τοιχοκολλήτου.

» Δηλοποιήσις. »

» Δηλοποιεῖται, πρὸς κοινὴν γνῶσιν, ὅτι ἡ ἐκτελεστικὴ δύναμις τοῦ Κράτους τούτου, ἐνεργοῦσα τὰ εἰς αὐτὴν
» ὑπὸ τοῦ 1^{ου} ἁρθροῦ τῆς ὑπ' ἀριθ. Μ' πράξεως τῆς δ' Γερουσίας ἀποδιδόμενα δικαιώματα, εὐηρεστήθη νὰ δώσῃ
» τὴν ἀποδοκιμασίαν τῆς εἰς τὴν ἐκλογὴν τοῦ εὐλαβεστάτου ἱερέως Κωνσταντίνου Τυπάλδου Γιακουμακάτου
» γενομένην ὑπὸ τοῦ Κλήρου τῆς Νήσου ταύτης τὴν 24 τοῦ παρελθόντος Ὀκτωβρίου (1), καὶ ὅτι, ἐπειδὴ προ-
» κύπτει ὅτι ὁ Πρωτοσύγκελλος Κοντομιχάλος ἔμεινε μὲ τὴν πλειοψηφίαν τοῦ ἰδίου Κλήρου ὑπὲρ αὐτοῦ,
» καὶ ἐπομένως ὅτι ἐξελέχθη ὑπὸ τοῦ ἰδίου Μητροπολίτης τῆς Νήσου ταύτης, διατοῦτο ἡ μνησθεῖσα Δύνα-

(1) Ε. Ν. 12, Ε. II.

» μὴ εὐηρεσθήθῃ νὰ δώσῃ τὴν ἐπιδοκιμασίαν τῆς εἰς τὴν ἐκλογὴν του, διό καὶ οὗτος πρέπει νὰ λογίζεται
» Μητροπολίτης Κεφαλληνίας, καὶ ὡς τοιοῦτος πρέπει ὑφ' ἐνὸς ἐκάστου νὰ ἀναγνωρίζεται καὶ ὑπακούεται.

» Ἡ παροῦσα δημοσιεύεται καὶ τοιχοκολλᾶται πρὸς γινῶσιν.

» Ἐξεδόθη ἐκ τοῦ Παλατίου τοῦ Ὑπαρχείου Κεφαλληνίας τὴν 2 Νοεμβρίου 1842. »

Ἐθεωρήθη
Κ. Κ. Δέβερτων
Ἐπαρχος

Κάμιλλος Δαλλαδέτσιμας Ὑπαρχος
Διὰ τὸν Γραμματέα
Νικόλαος Φερεντίνος

Οὐδεμίαν ἀνάγκην ἔχομεν νὰ ἐκφράσωμεν ἐκ νέου τὰς προηγουμένας σκέψεις μας ἐπὶ τοῦ ἐγγράφου τούτου, αἵτινες ἤδη ἐκυρίευσαν τὴν ψυχὴν τοῦ ἀναγνώστου. Ἀλλ' ἐπειδὴ ἡ δημοποίησις αὕτη δίδει ἀφορμὴν πολλῶν παρατηρήσεων, ἐκ τῶν πολλῶν ὀλίγας θέλομεν φέρει, καὶ λέγομεν πρὸ πάντων καὶ ἐπὶ πάντων, ὁ ἐξωσθεὶς ὑποψήφιος Μητροπολίτης Κωνσταντίνος ἔλαθεν ἄρᾳ γε παρά τινος Ἀρχῆς γινῶσιν τῆς ἐξώσεώς του; Οὐδεμίαν. Ὁ Κλῆρος καὶ ὁ λαὸς τῆς Κεφαλληνίας καὶ ὅλου τοῦ Κράτους, γνωρίζουσιν εἰσέτι νομίμως τὴν ἐξωσιν τοῦ κανονικῶς ἐκλεχθέντος Μητροπολίτου, καὶ τοῦ ἄλλου τὴν ἐπιβολήν; Οὐδαμῶς· δύο μόναι χειρόγραφοι ἀγγελίαι, ἐξ ὧν ἡ μία τοιχοκολλᾶται εἰς τὴν πρώτην πόλιν, καὶ ἡ ἄλλη εἰς τὴν δευτέραν, φυλάσσονται δὲ ὑπὸ χωροφυλάκων, καὶ μετὰ ἐν νυχθήμερον ἀποσπῶνται καὶ ἐπιστρέφονται ὑπὸ τῆς φρουρᾶς αὐτῆς εἰς τὴν ἀστυνομίαν, δὲν δίδουσιν, οὐδὲ θεωροῦνται ὅτι δίδουσι τοιαύτην ἀγγελίαν εἰς ἐξήκοντα χιλιάδας κατοίκων διεσπαρμένων ἐφ' ὅλης τῆς Νήσου, πολὺ δὲ ὀλιγώτερον εἰς ὅλον τὸ Κράτος. Πρόσθετε ὅτι καὶ αἱ δύο χειρόγραφοι καὶ τοιχοκόλλητοι ἐκεῖναι ἀγγελίαι ἦσαν ἰταλιστὶ γεγραμμέναι, διὰ νὰ συμπεράνης, φίλτατε ἀναγνώστα, τὸ ἄκυρον τοιαύτης δημοσιεύσεως καὶ ὅλην τὴν ἐλεεινότητα τῶν Δυνατῶν τῆς ἡμέρας. Ναὶ μὲν ἡ Ἰταλικὴ εἶναι ἡ γλῶσσα τῆς Κυβερνήσεως (καὶ τούτου οἱ λόγοι γνωστοί), ἀλλ' ἐντὸς τῶν δημοσίων γραφείων καὶ μόνον· ἄλλως δὲ, ἀποτεينوμένη ἡ Κυβέρνησις εἰς τὸν λαόν, ἀπὸ τῶν ἡμερῶν τοῦ Συντάγματος μέχρι τοῦδε, ὡμίλει πάντοτε τὴν γλῶσσάν του εἰς αὐτὸν ἐτέραν μὴ εἰδῶτα.

Ἡ ἐν ὀνόματι τῆς Βουλῆς δημοποίησις δὲν δύναται νὰ μὴ κηρύξῃ ἐπισήμως τὴν ἐκλογὴν τοῦ Κωνσταντίνου, γενομένην ὑπὸ τοῦ Κλήρου τῆς Κεφαλληνίας· περὶ τῆς ἀποδοκιμασίας αὐτῆς εἶπομεν ἀνωτέρω ἐν συντόμῳ τὰ δέοντα. Ἀλλ' ἡ δημοποίησις κηρύττει ἐκλελεγμένον καὶ τὸν Κοντομίχαλον, καὶ οὐχὶ μόνον ἐκλελεγμένον ἀλλὰ καὶ τὴν πλειοψηφίαν ἔχοντα. Πλὴν τίνι ποτὲ τρόπῳ, ἐνὸς προκειμένου εἰς ἐκλογὴν, ἀφοῦ ἐξελέχθη ὁ Τυπάλδος, ἡδυνήθη νὰ ἐκλεχθῇ συγχρόνως καὶ ὁ Κοντομίχαλος; Καὶ οἱ δύο δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ ἐξελέχθησαν· ἐὰν δὲ ἐξελέχθη ὁ Τυπάλδος, δὲν ἐξελέχθη ὁ Κοντομίχαλος· καὶ ἐὰν ἐξελέχθη ὁ δεύτερος, πῶς κηρύσσεται ἐκλελεγμένος ὁ πρῶτος; Ἀλλ' ὁ Τυπάλδος ἐξελέχθη; ἄρα δὲν ἐξελέχθη ὁ Κοντομίχαλος. Ἐὰν ὁ πρῶτος εἶχε τὴν πλειοψηφίαν, δὲν ἡδύνατο ὁ δεύτερος νὰ ἔχῃ ταύτην.

Εἶναι ἀληθές, λέγουσι σοφιστικῶς οἱ δυνατοί, ὅτι ὁ Τυπάλδος ἔσχε τὴν πλειοψηφίαν· ἀλλὰ μετ' αὐτῶν τίς αὐτὴν ἔσχε; Οὐδεὶς, λέγομεν. Ἡ πλειοψηφία εἶναι μία, καὶ, ἅπαξ ληφθεῖσα, ἀπώλετο διὰ πάντας. Καὶ τίνα πλειοψηφίαν ἐννοεῖ Κοντομίχαλος ὁ κακέμφατος; Τὴν σχετικὴν; ἀλλ' ἔσχεν αὐτὴν ὁ Τυπάλδος· τὴν ἀπόλυτον; ἀλλὰ καὶ ταύτην ἔσχεν ὁ Τυπάλδος· ὅποια τις δὲ ψῆφος ἔμεινεν εἰς τὸν ἄλλον; Ἡ ψῆφος τῆς ἀποδοκιμασίας.

Ὡ! τοῦ χρυσοῦ σοφίσματος, τοῦ μεταβάλλοντος τὸν ὑπὸ τοῦ Κλήρου ἀποδοκιμασθέντα εἰς ὑπὸ τοῦ Κλήρου στεφανωθέντα, τὸν ἀγράμματον εἰς διάδοχον τοῦ Παύλου, τὸν σιμωνιακὸν εἰς διάδοχον τοῦ Πέτρου, τὸν μακρὰν τῆς σωφροσύνης εἰς διάδοχον τοῦ Ἰωάννου!

Ὡ! τοῦ χρυσοῦ σοφίσματος, τοῦ ἐξομοιούντος τὴν ἐκλογὴν τοῦ χριστιανοῦ Ἐπισκόπου μὲ ἐκλογὴν Ἰονίου συντίχου (ἀγορανόμου)!

Ὡ! τοῦ χρυσοῦ σοφίσματος διὰ τοῦ ὁποίου οἱ Δυνατοὶ τῆς ἡμέρας δύνανται νὰ θέσωσι ῥαββίους ἐπὶ τῶν θρόνων τῆς Ἑπτανήσου· εἰς τοῦτο φέρει βέβαια τῆς Κυβερνήσεως ἡ πράξις. Ἀλλ' ἐὰν δὲν συμφέρῃ εἰς αὐτοὺς ῥαββῆνος, συμφέρει κάλλιστα Μισσιονάριος Προτεστάντης, τοῦ ὁποίου τὴν ὁδὸν ἐτοιμάζουσιν ἐπειδὴ μεταξὺ καὶ αὐτοῦ

τοῦ βασιλείου ἱερατεύματος ὑπάρχουσιν Ἰουδαί, εὐκόλον νὰ ψηφοφορηθῇ ποτε καὶ Μισσιοναρίος τις, εἰς τὸν ὅποιον ἔχοντα δέκα Ἰουδαϊκὰ ψήφους, θέλουσιν εὐαρεστηθῇ οἱ Κρατοῦντες νὰ δώσωσι τὴν ἐπιδοκιμασίαν τω.

Ἡ τοιαύτη ὁδὸς ἐτοιμάζεται· τοῦτο μαρτυροῦσι τὰ πράγματα ἐν οἷς καὶ ἡ δημοποίησις, ἡ διατάττουσα νὰ *λογίζηται Μητροπολίτης Κεφαλληνίας* ὁ ὑπὸ τὸν πολιτικῶν ἀρχόντων διορισθεὶς καὶ ἅμα διορισθεὶς. Τὸ Λουθηροκαθινικὸν πνεῦμα ἔρπει εἰς τὰς βαθμίδας τῶν ἀποστολικῶν θρόνων τῶν ὀρθοδόξων, φωνάζον νὰ *λογίζηται Μητροπολίτης* ὁ εἰσέτι μὴ χειροτονηθεὶς τοιοῦτος. Δι' αὐτὸ εἶναι ἀδιάφορον ἡ χειροτονία· κατ' αὐτὸ οἱ ἐπίσκοποι βαθμὺν ἱερατικὸν δὲν ἔχουσι, καὶ εἰς Κοντομίχαλος πρέπει νὰ *λογίζηται Μητροπολίτης*, κ' ἢναι κ' ἢν δὲν ἦναι, ἅμα ἐδιορίσθῃ ὑπὸ τῶν Δυνατῶν τῆς ἡμέρας. Χειροτονημένος ἢ ἀχειροτόνητος εἶναι τὸ αὐτὸ, ἐνῶ ἄλλως τοιοῦτου χειροτονία εἶναι νέα παρανομία. Ὁ διορισμὸς κἀμνεὶ τὸν ἐπίσκοπον ὡς καὶ τὸν ἀστυνόμον.

Τὸ μόνον λογικὸν μέρος τῆς δημοποιήσεως εἶναι ἡ ὀπισθεν τῶν ἀγγλικῶν λογγῶν ὑπὸ τοῦ Ὑπάρχου διδομένη ἐπιταγὴ εἰς τὸν λαὸν τῆς Κεφαλληνίας τοῦ νὰ ἀναγνωρίῃ καὶ ὑπακοὴν τὸν Κοντομίχαλον ὡς ἀρχιερέα· ἀφοῦ οὐδεὶς ἀναγνωρίῃ αὐτὸν ὡς τοιοῦτον, ἡ ἐπιταγὴ ἔχει χώραν, πλὴν πρὸς μόνον τὸν σκοπὸν τῶν διορισμάτων. Ἀλλὰ μάταιος ὁ κόπος! διότι καθόσον μὲν ἀφορᾷ τὴν ἐκ θείας ὑπακοῆς, αὕτη ἤθελε προσφέρεσθαι μὲ τὰς πράξεις, καθόσον δὲ ἀφορᾷ τὴν ἀναγνώρισιν, αὕτη ἀποδίδει ἀδύνατον μὲ τὴν συνείδησιν· ἡ κεφαλὴ κλίνει, ἀλλ' ἡ καρδιά μένει ἄκαμπτος· τὰ χεῖλη σιωποῦσιν, ἀλλ' ἡ ψυχὴ φωνάζει. Τὸ κανονικὸν τῆς ἐκλογῆς ἀπεφάσισε, καὶ οὐχὶ ἐπιταγαί, ἀλλὰ λόγχοι καὶ ἂν βιάζωσιν, οὐδέποτε ἤθελον δυνηθῇ νὰ ἀποσπάσῃ τὴν ἀναγνώρισιν τοῦ μοιχοῦ καὶ ἐπιβάτου.

Καὶ τί λοιπὸν ὤφειλε νὰ πράξῃ ἡ Βουλὴ, μὴ δυναμένη νὰ ἀναγορεύσῃ τὸν Κοντομίχαλον Ἀρχιεπίσκοπον; ἐπὶ τῇ στιγμιαίᾳ ὑποθέσει, ἐπαναλέγομεν, τοῦ ὅτι ἡδύνατο νὰ ἀποδοκιμάσῃ τὸν ἤδη ἐκλεχθέντα, ὤφειλε νὰ συγκαλέσῃ ἐκ νέου εἰς Συνέλευσιν τὸν Κλήρον πρὸς δευτέραν ψηφοφορίαν ἐπὶ ἐκλογῇ. Καθὼς κατὰ τὸ 10^{ον} ἄρθρον τοῦ Διατάγματος, ἐὰν ἡ Συνέλευσις δι' ὁποιονδήποτε λόγον δὲν δώσῃ τὸ ἀποτέλεσμα τῆς ἐκλογῆς ἀναβάλλεται καὶ δις καὶ τρίς καὶ τετράκις, καὶ δις καὶ τρίς καὶ τετράκις συγκαλεῖται ἐκ νέου, οὕτω καὶ κατὰ τὴν περίπτωσιν ταύτην χρεὼν ἦτο νὰ συγκροτηθῇ νέα Συνέλευσις Κλήρου καὶ ψηφοφορηθῇ νέα ψηφοφορία διὰ νὰ δώσῃ τὸ ἀποτέλεσμα τῆς ἐκλογῆς. Καθὼς κατὰ τὸ 19^{ον} ἄρθρον τοῦ αὐτοῦ Διατάγματος, ἰσοψηφίας οὐσῆς μεταξὺ δύο ἢ πλείονων ὑποψηφίων, γίνεται νέα ψηφοφορία, οὕτω καὶ τώρα νέα ψηφοφορία τοῦλάχιστον ἐμελλε νὰ λάβῃ χώραν. Προστούτοις, ἐὰν δὲν ὑπῆρχεν εἰμὴ εἰς ὑπόψηρος, τὸν ὅποιον ἐκλεχθέντα ἤθελεν ἡ Βουλὴ ἀποδοκιμάσει, τί ὤφειλεν αὕτη νὰ διατάξῃ ἀκολούθως· Βεβαίως νέαν ψηφοφορίαν.

Ἐκαστος βλέπει ὅτι ἅπασαι αἱ ὑποθέσεις τὰς ὁποίας ἐπλάσαμεν, χάριν τῶν Δυνατῶν τῆς ἡμέρας, εἶναι σαθραὶ καὶ ἄτοποι, πλὴν καὶ τοιαῦται οὖσαι δίδουσιν εἰς ἡμᾶς τὴν νίκην. Μόνον δὲ ἐν θέμα ἴσταται ὀρθόν, τῆς πρώτης ἐκλογῆς τὸ *κανονικὸν καὶ ἀσάλευτον*. Τούτου μὴ ὄντος, ποῦ ἤθελε σταθῇ τὸν ὅτι ἡ Βουλὴ, ὅχι εἰς ἄλλην ἐκλογὴν ἢ ἐπιδοκιμασίαν εἰμὴ εἰς τὴν προσφέρουσαν εἰς αὐτὴν τὸν προσφιλεῖς ὑπόψηρον· καὶ ἐὰν, φέρ' εἰπεῖν, ὁ τοιοῦτος προσφιλεὶς αὐτῆς ὑπόψηρος ἤθελε κατέχει τὸν ἔσχατον τόπον μεταξὺ διακοσίων ἱερέων τῆς νήσου, ἡ Κυβέρνησις δὲν ἤθελεν ἀπαυδέσει νὰ ἐπαναλάβῃ ἐκατὸν ἐννεμήκοντα ἐννέα φορὰς τὴν ψηφοφορίαν ἢ ἀποδοκιμασίαν διὰ νὰ φθάσῃ εἰς τὴν διακοσιοστήν, δηλαδὴ τὴν ἐκλογὴν ἢ ἐπιδοκιμασίαν ἐνὸς Κοντομίχαλου. Εὖγε τῆς Λογικῆς καὶ Ἠθικῆς!

Εἵπομεν ἀνωτέρω ὅτι ὁ Κύριος Κοντομίχαλος ἔλαβε τὴν ψῆφον τῆς ἀποδοκιμασίας, καὶ ἕκαστος ἐπληροφορήθη περὶ τούτου· πλὴν διὰ νὰ μὴ ἤθελέ τις τῶν Δυνατῶν τολμήσει νὰ ἐπαναλάβῃ ὅτι ὁ Κοντομίχαλος ἐκεῖνος ἔλαβεν ὑπὲρ ἑαυτοῦ 125 ψήφους, διὰ νὰ πείσῃ τὸ προσωπεῖον αὐτῶν καὶ ἀποδειχθῇ ἔτι μᾶλλον ὅτι ὁ Κοντομίχαλος ἔλαβε τὴν ψῆφον τῆς ἀποδοκιμασίας καθ' ὅλους τοὺς τρόπους, ἀνάγκη νὰ φανερῶσωμεν, διὰ τοὺς ἐκτὸς τῆς Ἑπτανήσου, τίνι τρόπῳ ἐνεργεῖται ἡ ψηφοφορία· διότι τότε μόνον γίνεται καταληπτὸν εἰς τοὺς ἔξω ὅτι ὁ Κοντομίχαλος δὲν ἔλαβεν οὐδεμίαν ἀπολύτως ψῆφον. Οἱ ψηφοφοροῦντες ἱερεῖς ἦσαν 243· ἡ ἰνὸς ἐφημερίς δίδουσα, (ἀρ. 618) τὴν ἀγγελίαν τῆς ἐκλογῆς, (ἀδέσποτον βέβαια καὶ ἄκυρον ὁρ. ἐπιγραφὴν τῆς αὐτῆς ἐφημερίδος) λέγει ὅτι ὁ μὲν

Κοντομίχαλος ἔλαβεν 125 ψήφους, ὁ δὲ Τυπάλδος 162· προσθετόμενοι οἱ δύο οὗτοι ἀριθμοὶ τῶν ψήφων δίδουσι κεφάλαιον 287 ψήφων, ἐνῶ πραγματικῶς ἦσαν μόναι 243· τί τοῦτο; μετ' ὀλίγον θέλει ἐξηγηθῇ. Ἡ ἰδίᾳ ἐπιφέρει ὅτι ὁ μὲν πρῶτος ἔλαβεν 117 ψήφους κατὰ, ὁ δὲ δεύτερος 81· ἐὰν προστεθῶσι καὶ οἱ δύο ἕτεροι οὗτοι ἀριθμοὶ εἰς τὸ ποσὸν τῶν 287, θέλομεν ἔχει 485 ψήφους· ἐὰν προσέτι προστεθῶσιν εἰς ταύτας αἱ 243 ψῆφοι, τὰς ὁποίας κατὰ τὴν αὐτὴν ἐφημερίδα ἔλαβεν ὑπὲρ καὶ κατὰ ὁ τρίτος ὑπόψηφος, θέλουσι δώσει τὸν τεράστιον ἀριθμὸν 728 παριστάνοντα τὰς ψήφους τῶν ἱερέων· τί τοῦτο δὲ ἐνῶ δὲν ὑπάρχουσιν εἰμὴ 243 ἱερεῖς ψηφοφοροῦντες; Ἡ σύγχυσις καὶ τὸ ἀκατάληπτον τοῦτο προέρχονται ἐκ τοῦ τρόπου τῆς ψηφοφορίας. Χωρὶς νὰ τὸ ἐπιτρέπη οὐδεὶς νόμος οὐδεμία λογικὴ, ἡ Κυβέρνησις διέταξεν ἵνα γίνηται ἡ ψηφοφορία μὲ τρεῖς διπλοῦς καδίσκους (bossoli πυξίδας ἢ κάλπας,) ἵνα δι' ἕκαστον ὑπόψηφον, καὶ ἵνα οἱ ψηφοφοροῦντες ψηφίζωσι τρεῖς, ἢ καὶ τσακίς, ὅσος καὶ ὁ ἀριθμὸς τῶν ὑποψήφων, ἔσωσαν οὗτοι καὶ ἑκατόν. Οὕτω λοιπὸν ψηφοφορήσαντες τὸν πρῶτον, ἐψηφοφόρησαν οἱ ἱερεῖς τὸν δεύτερον καὶ τρίτον· ἄρα αἱ 125 ψῆφοι τοῦ Κοντομιχάλου εἶναι αὐταὶ καθ' ἑαυτὰς 125 ἐκ τῶν 162 τοῦ Τυπάλδου, δηλαδὴ εἶναι ψῆφοι οὐδετερωθεῖσαι, ψῆφοι μηδενισθεῖσαι. Καὶ ἂν αὗται εἶναι μηδέν, ἐνούμεναι μὲ τὰς 117 τῆς ἀποδοκιμασίας, μηδὲν καὶ ταύτας, δίδουσιν ὑπὲρ τοῦ Κοντομιχάλου κεφάλαιον ψήφων μηδέν. Ἰδοὺ ὁ τὴν πλειονοψηφίαν λαβὼν, ἔστω καὶ μετὰ τὸν Τυπάλδον! Ἰδοὺ ὁ ἐκλεχθεὶς Μητροπολίτης Κεφαλληνίας! Τοιοῦτοι εἶναι οἱ Ἀρχιερεῖς τοῦ Γοβέρνου.

Ὁ Κοντομίχαλος ἔλαβεν 125 ψήφους ἰσοδυναμούσας μὲ τὸ μηδέν· φανερόν εἶναι ὅτι καὶ 161 ψήφους ἐὰν ᾔθελε λάβει, πάλιν μηδέν ᾔθελε λάβει. Πλὴν πῶς ἔλαβε καὶ τὸ μηδέν ἐκεῖνο τῶν 125 ψήφων; δῆλον καὶ τοῦτο· Τινὲς τῶν ἱερέων, εἴτε ὑπόλογοι ὄντες τῆς Κυβερνήσεως, εἴτε δειλοὶ καίτοι ἄλλως καλοὶ κάγαθοι, πτοηθέντες διὰ τὴν βίαν ταύτης καὶ μὴ δυνάμενοι νὰ ὑποστῶσι τὰς ἀπειλάς καὶ τὴν ὀργὴν τῶν κρατούντων ἐπροσπάθησαν νὰ τοὺς πρᾶνῶσι, καὶ ὠφεληθέντες ἐκ τῆς πολλαπλῆς ψήφου των, δόντες αὐτὴν εἰς τὸν Τυπάλδον, ἔδωκαν καὶ εἰς τὸν Κοντομίχαλον. Ἰδοὺ ἡ σημασία τῶν 125 ψήφων.

Ψῆφοι τοιαῦται, θυγατέρες τῆς ἀπελπισίας, ἐζητοῦντο μὲ μεγίστην προθυμίαν ὑπὸ τῆς Κυβερνήσεως διὰ τὸν προμελετώμενον σκοπὸν. Καὶ κατ' αὐτὴν τὴν ὥραν τῆς ψηφοφορίας ὁποῖα κατὰ τοῦ Κωνσταντίνου παρανομίαι δὲν ἔλαβον χώραν! Ὅποῖα σημειώσεις ἀπειλητικαί! Ὅποῖα καταπάτησις τοῦ μυστικοῦ τῆς ψηφοφορίας! ἐπειδὴ τούτων πάντων τὴν περιγραφὴν παρελίπομεν ἐν τῷ οἰκείῳ τόπῳ, οὐδὲ ἐνταῦθα ποιοῦμεν μνεῖαν αὐτῶν, καίτοι δυνάμενοι νὰ παραθίσωμεν γράμμα ψηφοφορήσαντος ἱερέως, ἐξ οὗ ἐννοοῦνται τὰ πρὸ τῆς ἐκλογῆς, τὰ κατ' αὐτὴν καὶ μετ' αὐτὴν διευθυνόμενον εἰς ἀξιοματικὸν τινα τῆς τοπικῆς Κυβερνήσεως καὶ μέλος τῆς ἐπὶ τῆς ψηφοφορίας ἐπιτροπῆς.

Καὶ μολαταῦτα ἐνίκησεν ἡ Ἐκκλησία.

Ἡ λεγομένη δηλοποίησις τοῦ Ὑπάρχου εἶπε τίς ἐξελέχθη, τίς ἀποδοκιμάσθη καὶ τίς διωρίσθη, τὰ πάντα ἀρίστως καὶ μυστηριωδῶς. Ἐκδίδεται ὁ μνημονευθεὶς ἀριθμὸς τῆς Ἰονίου ἐφημερίδος, καὶ οὗτος δημοσιεύει ἐνὸς ἐκάστου τὰς ὑπὲρ καὶ κατὰ ψήφους. Καὶ ὅσον μὲν ἀφορᾷ τὴν ὑπὲρ ψηφοφορίαν, ἡ ἀγγελία καλῶς ἔχει· τῷ ἄντι ἐνὸς ἐκάστου αἱ ψῆφοι ἠριθμήθησαν ὑπὸ τοῦ ὑπάρχου ἐνώπιον τῆς ἐπιτροπῆς καὶ τῶν πολυαριθμῶν περιεστώτων ἱερέων καὶ τσαῦται εὗρέθησαν. Καθόσον δὲ ἀφορᾷ τὴν κατὰ ψηφοφορίαν, εἶναι ἀπορίας ἄξιον πῶς ἠδυνήθη ἡ Κυβέρνησις νὰ γνωρίσῃ αὐτὴν ἐνῶ ὁ ὕπαρχος δὲν ἠρίμνησε τὰς ψήφους, καὶ τοίτου μάρτυρες ἔστωσαν ἡγε ἐπιτροπὴ καὶ οἱ περιεσῶτες πολυαριθμοὶ ἱερεῖς· ἐὰν δὲ μάλοντοῦτο νομίζῃ ἡ Κυβέρνησις ὅτι διὰ τῆς ἀφαιρέσεως τῶν ὑπὲρ ψήφων δύναται νὰ γνωρίσῃ τὰς ὅσας ἐδόθησαν κατὰ, δυσχερὲς τὸ πρᾶγμα, ὡς ἐκ τοῦ τρόπου τῆς ψηφοφορίας. Παρὰ ταῦτα ἐὰν προστεθῶσιν αἱ ὑπὲρ καὶ κατὰ τοῦ Κοντομιχάλου ψῆφοι, αἱ διὰ τῆς ἀνωτέρω ἐφημερίδος ὀλογράφως δημοσιευθεῖσαι, συνάγεται ὁ ἀριθμὸς διακόσια τεσσαράκοντα δύο, ὡς ἀριθμὸς τῶν ψηφοφορησάντων ἱερέων· ἐὰν πάλιν προστεθῶσιν αἱ ὑπὲρ καὶ κατὰ τοῦ Τυπάλδου ψῆφοι, ὀλόγραφοι καὶ αὗται δημοσιευθεῖσαι, συνάγεται ὁ διάφορος ἀριθμὸς διακόσια τεσσαράκοντα τρία, ὡς ἀριθμὸς τῶν ψηφοφορησάντων ἱερέων, ἐνῶ οἱ δύο οὗτοι ἀριθμοὶ ἔπρεπε νὰ ἀποβῶσιν ἴσοι ἀλλήλοις. Τί ἄρα τοῦτο; μυστήριον. Ὁ πληρεξούσιος ἀυτάδελφος τοῦ ἐκλεχθέντος ἐπισκόπου ἐξαίτεται δι' ἐγγράφου ἀναφορὰς ἀντίγραφα τῶν περὶ ψηφοφορίας δηλοποιήσεων καὶ πρακτικῶν, καὶ ὁ ὕπαρχος πλήρης θαύρους καὶ

ἀλογίας ἀποποιεῖται· τί τοῦτο; μυστήριον! ἐξαίτεται ἐπικυρωμένον ἀντίγραφον τοῦλάχιστον τῆς ἰδίας αὐτοῦ ἀναφοῆς, δι' ἧς ἐξηγήσατο τὰ μὴ ἐκδιδόμενα ἀντίγραφα, καὶ ὁ ὑπαρχος ἀποποιεῖται καὶ τοῦτο. Παράδοξον! ἐντεῦθεν διηγέθησαν μυρία ὅσαι ὑπόνοιαι.

Ἀλλ' ἴσως καὶ κατὰ τὰ προλαβόντα μόνον ἡ πράξις τῆς Κυβερνήσεως εἶναι ἀπεστερημένη νομιμότητος καὶ λογικῆς· δὲν τὸ θαρροῦμεν. Ἡ πράξις αὕτη, ἡ ἐξωθοῦσα τοῦ θρόνου τὸν κανονικῶς ἐκλεχθέντα Μητροπολίτην, τῆς Ποιμαντορίας τὸν ὁμολογητὴν τῆς Πίστεως, ἐν ἐνὶ λόγῳ, καὶ ἅς τὸ εἰπωμεν θαρράλως, τὸν ἐφάμιλλον τῶν Πατέρων τῆς ἡμῶν Ἐκκλησίας, ἡ πράξις αὕτη ποῦ εἶναι; ἐζητήθη καὶ οὐχ εὑρέθη! Ἡ ἀστυνομία ἀναλαμβάνει τὴν δηλοποίησίν της, ὁ ὑπαρχος σφραγίζει τὰς ἐκθέσεις του, καὶ ἡ Βουλὴ βλασφημεῖ ἄνευ πράξεως Ὁρησκείαν καὶ Πατρίδα, ἡ μετὰ πράξεως, πλὴν μυστικῆς καὶ ἀπορρήτου. Οὕτω συνεταράσσετο ἐπὶ μῆνας τρεῖς ἡ Κεφαλληνία, συνῆλθεν ὁ Κλῆρος καὶ ἐξελέξατο, ἐπευφήμησαν ὁ λαὸς καὶ ἡ Ἐπτάνησος, ἀπεδοκίμασεν ἡ Βουλὴ τὸν λαοπόθητον καὶ ἔστησε διὰ τῆς λόγχης τὸν λαοκατάρατον, καὶ ἐπὶ πᾶσι δὲν σώζεται οὐδὲ μία κἄν ἔγραφος πράξις. Τοιουτοτρόπως ἐτελειοῦτο ἡ βουλὴ τῶν Δυνατῶν τῆς ἡμέρας, δοῦσα τὸν σάλον τὸν ὁποῖον ὑπὲρ πάντα ἄλλον ἐφοβήθη αἰετοῦ ἢ ἔκκλησίᾳ.

Εἰρήνη ἐπὶ τὸν λαὸν τοῦ θεοῦ καὶ ἐπὶ τὴν ἐκκλησίαν αὐτοῦ. Καταπολεμηθεῖσα αὕτη ἐνίκησε καὶ θλίψεως γινόμενης θριαμβεύει. Θριαμβεύει μὴ θέλουσα νὰ ἀναγνωρίσῃ ὡς γνήσιον Ποιμένα της τὸν ἐπιβάτην τοῦ θρόνου, τὸν Πνευματικὸν Μοιχὸν, τὸν ἄρπαγα καὶ λύκον, τὸν μὴ εἰσελθόντα διὰ τῆς θύρας εἰς τὴν αὐλὴν τῶν προδάτων, ἀλλὰ ἀναβάντα ἀλλαχόθεν καὶ διὰ τοῦτο κλέπτῃν ὄντα καὶ ληστήν· ἐνθους δὲ ἐκφωνεῖ μὲ τὸ Ἅγιον Πνεῦμα· «Εἵ» τὶς ἐπίσκοπος, κοσμικοῖς ἄρχουσι χρησάμενος, δι' αὐτῶν ἐγκρατὴς ἐκκλησίας γένοιτο, καθαιρεῖσθω, καὶ ἀφοριζέσθω, » καὶ οἱ κοινωνοῦντες αὐτῷ πάντες. (1) ».

Ἐωσοῦ δὲ πνέει ὁ κανονικὸς ὑποψήφιος ἐπίσκοπος Κωνσταντῖνος, αὐτὸν καὶ μόνον δέχεται καὶ ἀναγνωρίζει καὶ ζητεῖ Ποιμένα της. Τὸ ἐκκλησιαστικὸν τοῦτο δίκαιον δὲν δύνανται νὰ καταργήσωσιν οὐδὲ Πολιτικαὶ ἀρχαί, οὐδὲ Πατριαρχικαὶ ἐκδόσεις, αἱ μὲν ὡς ἀναρμόδιοι, αἱ δὲ ὡς ἀφραπαζόμεναι· οὐδὲ νέα τοῦ Κλήρου Συνέλευσις δύναται πλέον νὰ ἐπέμβῃ, οὐδὲ χειροτονία ἰσχύει. Ναί! Ζῶντος τοῦ κανονικῶς ἐκλεχθέντος Μητροπολίτου, πᾶς ἄλλος λεγόμενός Μητροπολίτης Κεφαλληνίας εἶναι γυμνός τῆς ἀρχιερωσύνης καὶ καθηρημένος ὑπὸ τῶν Κανόνων τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων καὶ τῶν ἱερῶν συνόδων. Κατάστασις τῆς ἐκκλησίας τοιαύτη δὲν εἶναι πρωτοφανής· καὶ ἐπὶ τῶν ἀρειανοφρόνων Κωνσταντίου καὶ Οὐάλεντος ταῦτά ἦσαν καὶ ἐπὶ Ἰσαύρων καὶ Κοπρωνύμων καὶ τῶν λοιπῶν ἄλλων τῆς τούτων μοίρας χριστιανοκατηγόρων Εἰκονομάχων καὶ Ἀγιομάχων πρόμοια ἐγένοντο. Τοιαῦτα πράγματα διαμένουσιν ἐντετυπωμένα βαθέως εἰς τὰ πνεύματα τῶν χριστιανῶν εἰς γενεὰς γενεῶν καὶ αὐτῶν μνημονεύει ἡ ἱστορία τῆς Ἐκκλησίας.

(1) Κανὼν Δ' τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων

Das ist ein... (faint text)

... (faint text)

... (faint text)

... (faint text)

